Ιούνης – Ιούλης
2014
Νο 147

εργατική δημοκρατία

Η Δικοινοτική Ριζοσπαστική Αριστερή Συνεργασία
σελ. 4 – 5

Τιμη ενίσχυσης 2 ευρώ

40 χρόνια απο τον πόλεμο του ’74
2 χρόνια μνημόνια λιτότητας και χρεωκοπίας

Απάντηση με Εργατικούς αγώνες Διεθνισμό

Απο το μεγάλο συλλαλητήριο στις 12 Δεκέμβρη 2013 έξω απο το Υπουργείο Οικονομικών και την πορεία στο Προεδρικό

Η επανέκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας

Μετά από τεσσεράμιση χρόνια διακοπής η Εργατική Δημοκρατία κυκλοφορεί ξανά με το γνωστό μικρό σχήμα που είχε κυκλοφορήσει τα τελευταία φύλλα της. Το γιατί διέκοψε την κυκλοφορία της δεν θα το αναλύσουμε σε αυτό το μικρό σημείωμα.

Εκείνο που θέλουμε να επισημάνουμε είναι ότι σήμερα νοιώθουμε ότι μπορούμε και πρέπει να ξαναεκδόσουμε την Εργατική Δημοκρατία. Νοιώθουμε ότι πρέπει να ακουστεί ξανά δυνατά η φωνή της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Η φωνή που δίνει με συνέπεια την κόντρα με τον ρατσισμό, που πάλεύει ενάντια στη φασιστική απειλή και που έχει σαν λάβαρο της τον διεθνισμό και την ταξική ενότητα των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, των Ελλήνων και Τούρκων εργαζομένων. Η φωνή που αντιτάχθηκε με συνέπεια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και στην προσπάθεια των διάφορων μεγάλων δυνάμεων αλλά και των μικρότερων συνεταίρων τους να χρησιμοποιήσουν το νησί μας σαν ορμητήριο ενάντια στους λαούς της περιοχής. Η φωνή που βρισκόταν πάντα στο πλευρό των εργαζομένων, στους αγώνες τους, τις απεργίες, τις διαδηλώσεις και τα συλλαλητήρια τους. Η φωνή που παλεύει για ίσα δικαιώματα για όλους ανεξάρτητα από το χρώμα, το φύλο, την ηλικία, την σωματική αρτημέλεια ή τον σεξουαλικό προσανατολισμό του κάθε ενός

Σήμερα χιλιάδες άτομα κυρίως στο χώρο της αριστεράς αναζητούν απαντήσεις για το πώς φτάσαμε στη σημερινή τραγική κατάσταση που με εξαίρεση τους νεκρούς είναι χειρότερη από το 74. Πως φτάσαμε 40 χρόνια μετά το πραξικόπημα και τον πόλεμο να βιώνουμε αυτή τη τραγωδία ενώ η παλιά δεν έχει ακόμη ξεπεραστεί και την ίδια στιγμή οι ηγεσίες των δύο πλευρών, πολιτειακές και πολιτικές παίζουν το παιχνίδι της επίρρηψης ευθυνών και δεν δείχνουν καμιά διάθεση για υποχωρήσεις για να καταλήξουν σε μια κοινά αποδεκτή διευθέτηση του Κυπριακού προβλήματος που να δημιουργεί τις προϋποθέσεις, για ειρήνη, δημοκρατία, συνεργασία και αμοιβαίο σεβασμό. Ένας κόσμος που ψάχνει απαντήσεις για το πώς μπορούμε να απαλλαγούμε από τη Τρόικα και τα μνημόνια, πως θα σταματήσουμε τις ιδιωτικοποιήσεις, πως θα ξανακερδίσουμε αυτά που μας άρπαξαν οι τραπεζίτες και η κυβέρνηση που τους στηρίζει.

Πολύ από αυτό τον κόσμο τον συναντήσαμε στην πρόσφατη προεκλογική εκστρατεία της Δικοινοτικής Ριζοσπαστικής Αριστερής Συνεργασίας, τον συναντήσαμε στη μεγαλειώδη κοινή πρωτομαγιά ε/κ και τ/κ μετά από 57 χρόνια, τον συναντήσαμε στην εντυπωσιακή πορεία περηφάνιας, στην μεγάλη αντιφασιστική κινητοποίηση στις 22 του Μάρτη και τις άλλες αντιφασιστικές εκδηλώσεις που την ακολούθησαν, την προβολή της ταινίας του Αρη Χατζηστεφάνου «Φασισμός ΑΕ» και την συζήτηση που ακολούθησε ένα μήνα μετά με την παρουσία του συγγραφέα και του συντονιστή της ΚΕΡΦΑ στην Ελλάδα Πέτρου Κωνσταντίνου. Σε αυτό τον κόσμο απευθύνεται η Εργατική Δημοκρατία και μαζί με αυτό τον κόσμο θέλουμε να κτίσουμε την αντικαπιταλιστική αριστερά που σήμερα είναι τόσο απαραίτητη αλλά και για πρώτη φορά τόσο εφικτή.

Βγήκαμε στις αγορές ή αλλοιώς μας έβγαλαν στο σφυρί

Η κυβέρνηση Αναστασιάδη θριαμβολογεί ότι «βγήκαμε στις αγορές» ένα χρόνο πιο μπροστά απ ότι ήταν αναμενόμενο και χαριεντίζεται γιατί η ζήτηση του Κρατικού Ομόλογου έφτασε τα 750 εκατομμύρια. Βέβαια οι σοβαροί αναλυτές ακόμη και οι απολογητές του καπιταλισμού αποφεύγουν τους πανηγυρισμούς αφού το επιτόκιο που είναι 4,85% είναι εξαιρετικά ψηλό και δημιουργεί πρόσθετα προβλήματα αφού θα προσθέτει στο δημόσιο χρέος κάθε χρόνο άλλα 35 εκατομμύρια μόνο για τόκους. Φυσικά με τέτοιο επιτόκιο οι κερδοσκόποι της αγοράς έτρεξαν να αρπάξουν την ευκαιρία αφού τα συνηθισμένα επιτόκια για ομόλογα άλλων κρατών της Ε.Ε. είναι κάτω από το 1%.

Φαίνεται ότι ο Υπουργός Οικονομικών και ο Αναστασιάδης ζουν στο δικό τους κόσμο για να πανηγυρίζουν. Κατ αρχήν αυτά τα εκατομμύρια θα πάνε για να πληρωθούν άλλα δάνεια συντηρώντας τον φαύλο κύκλο των μνημονιακών υποχρεώσεων. Ούτε σεντ δεν θα δωθεί για την δημόσια Υγεία παρά τις τεράστιες ανάγκες που υπάρχου. Αντίθετα ακόμη και το Γενικό Σχέδιο Υγείας πάει από αναβολή σε αναβολή. Ούτε φυσικά και θα δοθούν για την Παιδεία ή για κοινωνικές παροχές ή για να αποκατασταθεί η αγοραστική δύναμη των μισθών και των συντάξεων πού έπεσαν κατακόρυφα τα δυο τελευταία χρόνια. Ούτε φυσικά θα πάνε για μείωση της ανεργίας ή για οποιεσδήποτε άλλες ανάγκες των εργαζομένων ή των συνταξιούχων ή άλλων ευάλωτων ομάδων του πληθυσμού.

Θα πάνε στους δανειστές μας. Οι οποίοι ξέρουν ότι παίρνουν καλό πράγμα αφού η εγγύηση για τα λεφτά τους είναι οι χαμηλοί μισθοί και συντάξεις μας, η συρρίκνωση των κοινωνικών παροχών, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και η αμφισβήτηση των εργατικών κατακτήσεων. Στη πραγματικότητα είναι εμάς που έβγαλε ο Αναστασιάδης στο σφυρί και μας πούλησε σε καλή τιμή αφού εμείς θα πληρώσουμε και το δάνειο και τους τόκους όπως πληρώνουμε τα δάνεια των κερδοσκόπων της αγοράς και των τραπεζιτών που έπαιζαν στα διεθνή παζάρια που ονομάζονται «αγορές»

Ποιοι πληρώνουν σήμερα για λογαριασμό των 22 μεγαλοκαρχαριών που χρωστούν κοντά στα 6 δις; Ποιοι πληρώνουν για τους 127 μεγάλους φοροφυγάδες που χρωστούν 165 εκατομμύρια στο τμήμα εσωτερικών προσόδων;

Εμείς φυσικά τα πληρώνουμε. Ασε μας κύριε Αναστασιάδη με τις αγορές σου. Καλύτερη η λαϊκή αγορά της γειτονιάς μας, τουλάχιστο εκεί μετά τις 3 □ 4 το απόγευμα πωλούνται φρούτα και λαχανικά σε τιμές που μπορεί να αγοράσει και ο φτωχός κόσμος.

Στους κοινούς αγώνες ε/κ και τ/κ η ελπίδα για ειρήνη

Η καλή μέρα φαίνεται από το πρωί λέει μια λαϊκή παροιμία. Ετσι και και οι συνομιλίες Αναστασιάδη Ερογλου που ξεκίνησαν μετά την υπογραφή του κοινού ανακοινωθέντος φαίνεται να βρίσκονται σε αδιέξοδο.

Συζητούσαν για μήνες για το περιεχόμενο του κοινού ανακοινωθέντος χωρίς να μπορούν να καταλήξουν αφού η κάθε πλευρά προσπαθούσε να περάσει τις δικές της θέσεις. Στην ουσία προσπαθούσαν να συμφωνήσουν για τους όρους του διαζυγίου πριν από το γάμο. Δηλαδή συζητούσαν για το αν η νέα επανενωμένη Κυπριακή Δημοκρατία θα είναι το αποτέλεσμα της ένωσης δυο ανεξάρτητων κρατών ή μετεξέλιξη της Κυπριακής Δημοκρατίας που στηρίζεται στο σύνταγμα του 60. Αυτό μόνο σε περίπτωση που θα ξανακαταλήξουν στο διαχωρισμό έχει σημασία γιατί αν το νέο κράτος θα είναι η μετεξέλιξη της Κυπριακής Δημοκρατίας οι ελληνοκύπριοι θα ξανακληρονομήσουν τον τίτλο του νόμιμου κράτους και το τουρκοκυπριακό κράτος τον τίτλο του ψευδοκράτους που έχει και σήμερα. Σε αντίθετη περίπτωση θα προέκυπταν δύο ανεξάρτητα κράτη.

Αφού για μήνες έπαιζαν αυτό το παιχνίδι κατέληξαν σε μια συμβιβαστική φόρμουλα που ο κάθε ένας την ερμηνεύει όπως θέλει. Όμως οι προθέσεις ήταν φανερές από την αρχή. Ο Αναστασιάδης που τότε ήταν σε στενή συμμαχία με το ΔΗΚΟ θα έπαιζε σκληρό ροκ με τον Ερογλου με ελάχιστες πιθανότητες να καταλήξουν σε συμφωνία.

Καθοριστικό ρόλο για να καταλήξουν σε αυτή τη νέα συμφωνία και στο νέο γύρο των συνομιλιών έπαιξαν οι Αμερικανοί που θα ήθελαν να δουν ένα ισχυρό τρίγωνο Ελλάδας, Ισραήλ, Τουρκίας με κέντρο την Κύπρο και τα πιθανά κοιτάσματα υδρογονανθράκων στη περιοχή. Ένα τρίγωνο σταθερότητας και συνεργασίας για να επιβάλει τη τάξη σε μια από τις πιο ασταθείς περιοχές του πλανήτη όπως είναι αυτή τη στιγμή η Μέση Ανατολή.

Μπορούν όλοι αυτοί να φέρουν την ειρήνη, τη δημοκρατία και την ευημερία στη Κύπρο και συνολικά στην περιοχή όπως μας διαβεβαιώνουν; Όχι φυσικά. Αυτοί είναι μέρος του προβλήματος, αυτοί είναι που φέρουν την κύρια ευθύνη για το σημερινό χάος στην περιοχή και σε ένα μεγάλο βαθμό στην Κύπρο. Και όσο μπορούν να είναι μέρος της λύσης τόσο πιο πιθανό η λύση αυτή να φέρνει μαζί της το σπέρμα νέων πολέμων και συγκρούσεων. Αυτούς το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα.

Δεν μπορούμε να έχουμε καμιά εμπιστοσύνη, ούτε στους δικούς μας ούτε στους υψηλούς προστάτες τους. Ήδη ο Αναστασιάδης παρά το ότι ξεφορτώθηκε το ΔΗΚΟ συνεχίζει στο ίδιο μοτίβο. Δεν χάνει ευκαιρία αυτός και η κυβέρνηση του να δείχνουν πως καταλαβαίνουν το σεβασμό των δικαιωμάτων των τουρκοκυπρίων. Αφού τους έκοψαν την πρόσβαση στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, αφού ξαναθυμήθηκαν το «Δεν Ξεχνώ» και το ξαναέφεραν στα σχολεία, αφού έκαναν εκείνο το φοβερό νόμο για τους τουρκοκύπριους ψηφοφόρους και τους απέκλεισαν από τους καταλόγους για τις ευρωεκλογές, τώρα ανακάλυψαν μια νέα μόδα και άρχισαν να στήνουν αγάλματα «ηρώων της τουρκικής κατοχής» προκαλώντας πολλές αντιδράσεις ακόμα και σε χωριά όπως η Ποταμιά που κατάφερε χάρις στην σθεναρή στάση των παραγόντων του χωριού, ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων να μείνουν μακριά από τις συγκρούσεις και να συνεχίσουν να ζουν μαζί.

Η πραγματική προοπτική για ειρήνη στη Κύπρο, βρίσκεται στις πρωτοβουλίες των ίδιων των εργαζομένων των δύο πλευρών. Ιδιαίτερα σήμερα που η καπιταλιστική κρίση χτυπά ανελέητα και στις δυο πλευρές, που έχει σπρώξει χιλιάδες εργαζόμενους και συνταξιούχους στη φτώχεια και την ανέχεια. Η βάση για τους κοινούς αγώνες ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων ήταν πάντα ταξική. Όπως έλεγε πολύ χαρακτηριστικά και ο βετεράνος συνδικαλιστής Παντελής Βαρνάβας: όσες φορές βρέθηκαν μαζί ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι ήταν είτε για να παλέψουν ενάντια στους ξένους ή ενάντια στη φτώχια και ανάφερε σαν παράδειγμα τις απεργίες του '48 σαν μια κορυφαία στιγμή για το εργατικό κίνημα στην Κύπρο και την ενότητα ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εργαζομένων.

Σήμερα οι δικοινοτικές πρωτοβουλίες έχουν πολλαπλασιαστεί και έχουν εμπλέξει χιλιάδες εργαζόμενους και νεολαίους και από τις δυο πλευρές. Αυτό που χρειάζεται είναι να μπει στη μάχη και το βαρύ πυροβολικό τα συνδικάτα και οι οργανώσεις της εργατικής τάξης. Να συντονίσουμε και να οργανώσουμε τη δράση μας. Ήδη φέτος είχαμε μια φανταστική πρωτομαγιά που για πρώτη φορά μετά το 1958, γιορτάστηκε κοινά από τη ΠΕΟ και τα τουρκοκυπριακά συνδικάτα με τη συμμετοχή 10,000 ατόμων. Προς αυτή τη κατεύθυνση είναι που πρέπει να στραφούμε και όχι να κάνουμε πλάτες στους ιμπεριαλιστές για να επιβάλουν τα σχέδια τους και να ελπίζουμε ότι σε αντάλλαγμα θα μας προσφέρουν και εμάς κανένα κοκαλάκι από τα λάφυρα της καταλήστευης της περιοχής και θα μας αφήσουν ήσυχους για να ζήσουμε ειρηνικά.

Τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών και το μέλλον της Δικοινοτικής Ριζοσπαστικής Αριστερής Συνεργασίας (δρασυ – eylem)

Οι ευρωεκλογές του περασμένου Μάη χαρακτηρίστηκαν από τη μεγάλη αποχή του 56,3% που είναι η μεγαλύτερη που καταγράφηκε σε οποιαδήποτε εκλογική αναμέτρηση.

Το χαμηλό ποσοστό συμμετοχής έκρυψε ουσιαστικά την πτώση που είχαν όλα τα κόμματα. Ο ΔΗΣΥ που συνεργάστηκε με το ΕΥΡΩΚΟ μπορεί να αναδείχτηκε πρώτο κόμμα εκλέγοντας δυο ευρωβουλευτές με 37.75% αλλά στην ουσία πήρε12,000 ψήφους λιγότερες από ότι το 2009 ενώ αν το αποτέλεσμα συγκριθεί με τις προηγούμενες βουλευτικές φαίνεται ότι έχασε ένα στους τρείς ψηφοφόρους του. Το ΑΚΕΛ κατάφερε να εκλέξει και αυτό δυο ευρωβουλευτές όπως ήταν ο στόχος του αλλά είχει μια πτώση 8,3% σε σχέση με τις ευρωεκλογές του 2009 και 37,000 ψήφους λιγότερες ενώ και σε αυτή τη περίπτωση αν η σύγκριση γίνει με τις προηγούμενες βουλευτικές φαίνεται να έχασε το 40–45% των ψηφοφόρων του. Πτώση είχαν και τα άλλα δυο παραδοσιακά κόμματα το ΔΗΚΟ , που με το 10,83% έχασε το ένα τέταρτο των ψηφοφόρων του και η ΕΔΕΚ που παρά το ότι συμμάχησε με τους Οικολόγους και πήραν 7,68% έχασαν σχεδόν τους μισούς τους ψηφοφόρους σε σχέση με τις βουλευτικές του 2011. Το κόμμα του Λιλλήκα πήρε 6,78% που είναι σαφώς κάτω από το ποσοστό που περίμενε ενώ το ΕΛΑΜ, η Χρυσή Αυγή Κύπρου ανέβηκε στο 2,69 αλλα ουσιαστικά κέρδισε μόνο 2000 ψήφους περισσότερες απ ότι στις προηγούμενες βουλευτικές.

Απογοήτευση

Όλα αυτά καταγράφουν την απογοήτευση που υπάρχει μέσα στη κοινωνία εξαιτίας των μνημονίων και των πολιτικών λιτότητας, προς όλα τα κόμματα που θεωρούνται συνυπεύθηνα για την σημερινή τραγική κατάσταση στην οποία βρίσκονται χιλιάδες εργαζόμενοι με την ανεργία να φτάνει στο πρωτοφανές 20%, τις περικοπές σε μισθούς, συντάξεις, κοινωνικές παροχές και πολλά άλλα. Καταγράφει την αντίδραση του κόσμου προς το πολιτικό κατεστημένο που κυβερνά εδώ και δεκαετίες μέσα από διάφορους συνδυασμούς και τη διαφθορά που κυριαρχεί και δεν μπορεί με τίποτα να καλυφτεί πλέον.

Αυτά τα αποτελέσματα όμως καταγράφουν και μια αντίδραση προς την ίδια την Ε.Ε. και τους θεσμούς της την οποία θεωρούν υπεύθυνη για το κούρεμα και τα μνημόνια που επέβαλε. Πολύ λίγος κόσμος πιστεύει πια ότι μπορεί να προκύψει οτιδήποτε καλό από αυτή τη συμμαχία της λιτότητας, της ανεργίας, και του ρατσισμού που δίνει πρόσφορο έδαφος στους ναζί να αναπτύσσονται αφού στις περισσότερες χώρες καταγράφηκε και μια σημαντική άνοδος των ακροδεξιών και φασιστικών οργανώσεων και κομμάτων.

Αυτά είναι πραγματικά κακά μαντάτα και θα πρέπει όσοι παλεύουμε ενάντια στη φασιστική απειλή να συντονιστούμε και να οργανωθούμε για να την αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά. Τα καλά μαντάτα για μας είναι ότι παρά τις δεκάδες χιλιάδες ψηφοφόρους που δεν πήγαν να ψηφίσουν αυτή η οργή δεν στράφηκε προς τους φασίστες αφού το ΕΛΑΜ δεν είχε τη θεαματική άνοδο της Χρυσής Αυγής αλλά πήρε μόλις 2000 ψήφους περισσότερες. Αυτό δεν πρέπει όμως να το δούμε σαν καθησυχαστικό γεγονός αλλά σαν προειδοποίηση για να τους τσακίσουμε ενόσω είναι μικροί και αδύνατοι ακόμη.

Είναι φανερό ότι οι φασίστες σήμερα πατούν πάνω στην οργή ενάντια στην Ε.Ε. και τους θεσμούς της και την στρέφουν ενάντια στους μετανάστες και την αριστερά που στην πλειοψηφία της αδυνατεί να έχει μια συνολική πρόταση ρήξης με το Ευρώ και την Ε.Ε. Σε αυτό το σημείο ακόμα και το πρόγραμμα της δρασυ eylem είχε αδυναμία αφού άφηνε το πρόβλημα της συνολικής σύγκρουσης με τις πολιτικές της ΕΕ και το Ευρώ στη διάθεση των ευρωαφεντικών, στη λογική του ποιος θα φορτωθεί την ευθύνη για την έξοδο από το Ευρώ και την Ε.Ε. Όταν όμως το Ευρώ και η Ε.Ε. είναι το κέντρο για την επιβολή των πολιτικών λιτότητας, των ιδιωτικοποιήσεων της κατάργησης των εργατικών κατακτήσεων της φτωχοποίησης της μεγάλης μάζας του πληθυσμού η ρήξη με αυτούς τους θεσμούς δεν είναι κάτι για το οποίο μπορούμε να διστάζουμε να πάρουμε την ευθύνη αλλά κεντρική πολιτική επιλογή για ανατροπή αυτών των πολιτικών και έξοδο από την κρίση.

Θετικό το αποτέλεσμα για τη δρασυ – eylem

Παρ' όλα αυτά η Δικοινοτική Ριζοσπαστική Αριστερή Συνεργασία δρασυ eylem, η πρώτη προσπάθεια για να εμφανιστεί μια εναλλακτική πρόταση στα αριστερά του ΑΚΕΛ με ένα διεθνιστικό ψηφοδέλτιο με δύο τουρκοκύπριες και 4 ελληνοκύπριους υποψηφίους και ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα, κατέγραψε ένα ποσοστό 0,86% παίρνοντας 2220 ψήφους. Οι 655 από αυτούς τους ψήφους προέρχονται από τουρκοκύπριους και οι υπόλοιποι 1565 από ελληνοκύπριους.

Τελικά οι τουρκοκύπριοι που κατάφεραν να ψηφίσουν ήταν ελάχιστοι, μόλις το 3,19%. Ο λόγος γι αυτή τη χαμηλή συμμετοχή ήταν η νομοθεσία που ψήφισε λίγες βδομάδες νωρίτερα η Βουλή με τις ψήφους του ΔΗΣΥ και την αποχή του ΑΚΕΛ και των άλλων κομμάτων με την οποία αποκλείονταν πάνω από το ένα τρίτο των τουρκοκυπρίων ψηφοφόρων από τους εκλογικούς καταλόγους. Ετσι πολλοί τουρκοκύπριοι που έφταναν στα κέντρα δεν μπορούσαν να ψηφίσουν και έφευγαν άπρακτοι. Στο εκλογικό κέντρο κοντά στο Λήδρα Πάλας οργανώθηκε διαμαρτυρία από τουρκοκύπριους συνδικαλιστές που δεν τους επιτράπηκε να ψηφίσουν με αποτέλεσμα η κυβέρνηση να κατεβάσει τη ΜΜΑΔ

δρασυ eylem
ACTION

ΔΙΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
İKİ TOPLUMLU RADİKAL SOL İŞBİRLİĞİ

και να διακοπεί η ψηφοφορία για 2 ώρες. Ολ αυτά είχαν σαν αποτέλεσμα πολλοί τουρκοκύπριοι ακόμη και από αυτούς που ήταν στους καταλόγους να μην μπούν καν στη διαδικασία να πάνε στα ειδικά εκλογικά κέντρα που βρίσκονταν στο νότο. Τελικά κατάφεραν να ψηφίσουν συνολικά μόνο 1869 τουρκοκύπριοι ενώ άλλοι 700 με 800 τουλάχιστον έφυγαν άπρακτοι.

Με αυτές τις συνθήκες και τον αποκλεισμό που αντιμετώπισε σε όλη την προεκλογική περίοδο η δρασυ □ eylem, το ποσοστό που κατέγραψε είναι σημαντικό. Παρόμοια ποσοστά, 1,01% κατέγραψε και ο ανεξάρτητος τουρκοκύπριος υποψήφιος Σιενέρ Λεβέντ ενώ πολύ χαμηλά κινήθηκε το τουρκοκυπριακό Σοσιαλιστικό Κόμμα στο 0,11. Είναι ενδιαφέρον όμως ότι συνολικά οι τουρκοκύπριοι υποψήφιοι μαζί με τη δρασυ □ eylem πήραν 5,216 ψήφους που είναι τριπλάσιοι από τον αριθμό των τουρκοκυπρίων που ψήφισαν.

Πως συνεχίζουμε

Είναι φανερό ότι η δρασυ □ eylem δεν κατάφερε να σπάσει το τείχος της σιωπής και του αποκλεισμού που έκτισαν τα ελληνοκυπριακά ΜΜΕ. Η φωνή μας δεν μπόρεσε να ακουστεί στη μεγάλη μάζα των απογοητευμένων που δεν πήγαν να ψηφίσουν. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι σε αυτό συνέτεινε και το γεγονός ότι καθυστερήσαμε απελπιστικά να ξεκινήσουμε την προεκλογική μας εκστρατεία αλλά και ο ερασιτεχνικός τρόπος με τον οποίο την οργανώσαμε. Είναι χαρακτηριστικό ότι κάποιος κόσμος έμαθε για μας μετά τις εκλογές με τη φασαρία που έγινε για τον αποκλεισμό των τουρκοκυπρίων από τους καταλόγους.

Το ότι όμως δεν καταφέραμε να καταγράψουμε ένα ψηλότερο ποσοστό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει ο κόσμος στον οποίο απευθυνόμαστε. Αντίθετα τα αποτελέσματα δείχνουν ότι αυτό το κομμάτι ίσως είναι και μεγαλύτερο από ότι και εμείς οι ίδιοι εκτιμούσαμε. Η δρασυ □ eylem θα πρέπει να συνεχίσει να απευθύνεται σε αυτό τον κόσμο και να προσπαθήσει να τον οργανώσει όπως ακριβώς ήταν ο στόχος που θέσαμε πριν τις εκλογές. Κατά την προεκλογική περίοδο πολύς κόσμος μας ρωτούσε για το πώς θα συνεχίσουμε. Σήμερα μας το ζητά πολύ πιο επιτακτικά.

Το εκλογικό αποτέλεσμα είναι μια καλή αρχή πάνω στην οποία μπορούμε να πατήσουμε για να πάμε πάρα κάτω. Οι προσβάσεις και οι επαφές που δημιουργήσαμε κατά την προεκλογική περίοδο σε ολόκληρη τη Κύπρο μας δίνουν ένα καλό περίγυρο που μας επιτρέπει να έχουμε ένα σημαντικό ακροατήριο που μπορεί να γίνει η μαγιά για να κτίσουμε ένα δικοινοτικό κίνημα που να μπορεί την επόμενη περίοδο να παίξει σημαντικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις και τις μάχες που έρχονται. Θα πρέπει πολύ σύντομα να ξαναδούμε αυτό τον κόσμο και να κουβεντιάσουμε μαζί του. Η εμπειρίες και τα μαθήματα που πήραμε από αυτή την προεκλογική εκστρατεία σε βορρά και νότο θα είναι ένα πολύτιμο εργαλείο στην προσπάθεια μας.

Για να έχει μέλλον όμως αυτή η προσπάθεια θα πρέπει πρώτα και κύρια να οριοθετήσει με σαφήνεια τον εαυτό της σαν αντικαπιταλιστική αριστερά που δεν φοβάται να πει τα πράγματα με το όνομα τους. Που στηρίζεται πάνω στη ταξική ανάλυση της κοινωνίας και αναγνωρίζει ότι η αλλαγή θα έλθει με την ανατροπή και όχι με τη διαχείριση του καπιταλισμού από μια αριστερή κυβέρνηση. Που χρειάζεται ένα πρόγραμμα με μεταβατικά αιτήματα που να συνδέουν δηλαδή τη καθημερινή πάλη με την προοπτική της επανάστασης και του σοσιαλισμού αλλά που να μην μετατρέπονται σε δικαιολογία για εγκατάλειψη αυτής της προοπτικής. Που να πάρει πρωτοβουλίες που να σπρώχνουν προς αυτή την κατεύθυνση ιδιαίτερα τώρα που θα μπορεί να τους δίνει πολύ πιο έντονο δικοινοτικό και κατά συνέπεια διεθνιστικό χαρακτήρα. Ήδη η προεκλογική εμπειρία έδειξε ότι όπου βάλαμε αυτή τη προοπτική είχαμε πολύ θερμή αποδοχή.

Είναι ένα στοίχημα που δεν θα είναι εύκολο να κερδίσουμε αλλά αξίζει το κόπο να το παλέψουμε. Οι συνθήκες σήμερα είναι καλύτερες από ποτέ άλλοτε.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Η κυνική ομολογία Χάσικου

Ο υπουργός εσωτερικών Σωκράτης Χάσικος που ήταν φιλοξενούμενος την Τρίτη 27 Μαΐου στην μεσημβρινή εκπομπή του ΡΙΚ «Από Μέρα Σε Μέρα» για να δώσει εξηγήσεις για τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν με τη συμμετοχή των τουρκοκυπρίων στις εκλογές, δήλωσε ότι η κυβέρνηση ετοίμασε και κατέθεσε στη Βουλή ένα νομοσχέδιο που έδινε αυτόματα το δικαίωμα εγγραφής σε 95,000 χιλιάδες τουρκοκύπριους και θα εξαιρούνταν μόνο όσοι ζούν στις ελεγχόμενες από το κράτος περιοχές. Η Βουλή «εν τη σοφία της» όπως είπε, το άλλαξε και ψήφισε αυτό το νόμο τελικά. Όταν ο δημοσιογράφος ρώτησε γιατί το έκανε αυτό η Βουλή ο Χάσικος απάντησε χωρίς δισταγμό «γιατί τα κόμματα φοβήθηκαν». «Τι φοβήθηκαν» ρώτησε ο δημοσιογράφος και ο Υπουργός απάντησε «με 95,000 μπορούσαν να εκλέξουν κάποιο βουλευτή» και στο σχόλιο του δημοσιογράφου «εε και;» «εε από ποιο κόμμα θα αφαιρείτο αυτή η έδρα» ήταν η κυνική απάντηση που έδωσε ο Υπουργός.

Ο σχετικός νόμος ψηφίστηκε με την αποχή όλων των κομμάτων, μια αρνητική ψήφο (Κουτσού) και τις ψήφους μόνο του ΔΗΣΥ. Έχουν όλοι συνεργήσει σε αυτή την απαράδεκτη κατάσταση που προκλήθηκε με τον αδικαιολόγητο αποκλεισμό 35,000 τουρκοκύπριων ψηφοφόρων και το μήνυμα που στάλθηκε στην άλλη πλευρά για το πώς αντιμετωπίζει η Κυπριακή Δημοκρατία τα δικαιώματα των τουρκοκυπρίων.

Εντυπωσιακή η πρώτη Πορεία Υπερηφάνειας

Τεράστια ήταν η επιτυχία της πρώτης Πορείας Υπερηφάνειας για τα ΛΟΑΤ ατόμα στην Λευκωσία το Σάββατο 31 Μαίου. Τέσσερεις με πέντε χιλιάδες κόσμος συμμετείχε σε ένα πραγματικό πανηγύρι χαράς που ξεκίνησε από την Πλατεία Ελευθερίας, πέρασε έξω από την Βουλή και κατέληξε στο Δημοτικό Πάρκο.

Η πορεία καλέστηκε από τη οργάνωση Accept ΛΟΑΤ Κύπρου και ήταν μέρος μιας σειράς από εκδηλώσεις που ξεκίνησαν από τις 17 Μαΐου με την αντίστοιχη πορεία στη τουρκοκυπριακή πλευρά της Λευκωσίας που συμμετείχαν περίπου τριακόσια άτομα. Η συμμετοχή των τουρκοκυπρίων και σε αυτή την εκδήλωση ήταν μεγάλη.

Η προσπάθεια χριστιανικών οργανώσεων με τη στήριξη της εκκλησίας να καλέσουν αντιδιαδήλωση εξελίχτηκε σε φιάσκο αφού δεν κατάφεραν να μαζέψουν περισσότερα από μερικές δεκάδες άτομα παρά τα πολλά «καλοφτιαγμένα» πανο που κουβάλησαν.

Πολύς κόσμος έμεινε έκπληκτος από τη μαζικότητα και τη ζωντάνια της εκδήλωσης και ιδιαίτερα από τη μεγάλη συμμετοχή νέων ανθρώπων. Έκπληκτοι έμειναν και οι διοργανωτές αλλά και οι εκπρόσωποι κομμάτων, και πρεσβειών που στήριξαν την εκδήλωση. Ήταν όλοι εκεί. Όσοι έστω και τώρα θυμήθηκαν τα ΛΟΑΤ άτομα αλλά και όσοι στηρίζουμε τα δικαιώματα και τον αγώνα τους εδώ και καιρό.

Για μας δεν ήταν έκπληξη γιατί έχουμε δει και νοιώσει την οργή και την αγανάκτηση που υπάρχει μέσα στη κοινωνία ενάντια στο κατεστημένο, οικονομικό, πολιτικό και κοινωνικό, που ψάχνει κάθε φορά την

ευκαιρία για να εκφραστεί. Αυτή η εκδήλωση δεν ήταν απλά μια φωτοβολίδα αλλά θα το ξαναδούμε πολλές φορές στο μέλλον για διάφορα θέματα.

Σε αυτή την εκδήλωση έκανε και την πρώτη της δημόσια εμφάνιση μετά τις εκλογές και η Δικοινοτική Ριζοσπαστική Αριστερή Συνεργασία δρασυ□eylem με δικό της πανό θέλοντας να δείξει ότι συνεχίζει αυτό που ξεκίνησε με τη κάθοδο στις ευρωεκλογές

Η πρώτη Πορείας Υπερηφάνειας με έντονο το δικοινοτικό στοιχείο δείχνει πόσο αναγκαία και σημαντική είναι η προσπάθεια να κτίσουμε ένα μαζικό δικοινοτικό κίνημα αντίστασης στις πολιτικές λιτότητας, το ρατσισμό και τη φασιστική απειλή, και για να υπερασπιστούμε τα δημοκρατικά μας δικαιώματα.

Μέρος των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών ή με τους λαούς της περιοχής

Ο υπουργός εξωτερικών της κυβέρνησης Αναστασιάδη, Γιαννάκης Κασουλίδης, παίρνει πρωτοβουλίες για να προκαλέσει μια πιο ενεργή ανάμειξη της Ε.Ε. στην νέα αιματοχυσία που φαίνεται να προβάλλει στο Ιράκ.

Δεν βλέπει την ώρα να σπρώξει την Κυπριακή Δημοκρατία στο προσκήνιο μιας νέας αναβάθμισης της δυτικής επέμβασης στην περιοχή για να εξυπηρετήσει το Ισραήλ και τους Αμερικανούς φίλους του.

Βιάζεται να πάρει θέση στο πλευρό τους ελπίζοντας ότι θα του αναγνωρίσουν το ρόλο του νέου πιστού υπηρέτη των συμφερόντων τους στα παιχνίδια ελέγχου των πετρελαίων της περιοχής. Ένα έλεγχο που πληρώνουν οι λαοί της περιοχής με το αίμα τους καθώς αγωνίζονται για δημοκρατία και ευημερία.

Η προβολή και χρήση της Κύπρου σαν το αβύθιστο αεροπλανοφόρο των δυτικών στην περιοχή δεν θα φέρει τίποτε καλό για εμάς ούτε για τους λαούς της περιοχής.

Το σημερινό χάος και αιματοχυσία είναι αποτέλεσμα της επέμβασης των Αμερικανών και των συμμάχων τους. Μια νέα αναβάθμιση της ανάμειξης τους θα σημαίνει περισσότερο αίμα και καταστροφή.

Έχουν περάσει εκατό περίπου χρόνια από την εποχή που οι δυτικές δυνάμεις, □γγλοι και Γάλλοι, οι υπερδυνάμεις της εποχής, χάραζαν με την ρίγα τα σύνορα των σημερινών κρατών της Μέσης Ανατολής, πάνω στο πτώμα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, απομονώνοντας τους πληθυσμούς με τρόπο που θα εξασφάλιζαν τα δικά τους συμφέροντα στον πλούτο της περιοχής.

Επέβαλαν μια αιματοβαμμένη ειρήνη που μέχρι σήμερα σημαίνει πόλεμο και καταστροφή.

Αν ο κύριος Κασουλίδης θέλει να βάψει και αυτός τα χέρια του με το αίμα απλών ανθρώπων εμείς δεν θα τον ακολουθήσουμε.

Απαιτούμε να:

Φύγουν οι Βρετανικές Βάσεις από την Κύπρο.

Καμιά διευκόλυνση σε νέες επεμβάσεις στην περιοχή

Σταύρος Σιδεράς

Ουκρανία:

Μπροστά σε ένα καρναβάλι της αντίδρασης;

από το Socialist Review May 2014

Ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός ανάμεσα στην Ρωσία, τις ΗΠΑ και την ΕΕ απειλεί να βυθίσει την Ουκρανία σε ένα βάραθρο αιματοχυσίας και αντίδρασης, στρέφοντας Ουκρανό ενάντια σε Ουκρανό, ενισχύοντας τις αντιδραστικές δυνάμεις και στις δύο πλευρές.

Η συμφωνία της Γενεύης που υπογράφηκε ανάμεσα στην Ρωσία από την μια πλευρά και τις ΗΠΑ, την ΕΕ και την κυβέρνηση του Κίεβο από την άλλη με την υπόσχεση για «αποκλιμάκωση της έντασης» έμεινε νεκρό γράμμα πριν στεγνώσει το μελάνι των υπογραφών. Τρείς φιλορώσοι διαδηλωτές σκοτώθηκαν στην πόλη του Σλαβιάνσκ.

Βρέθηκαν ακόμα δύο νεκροί, ο ένας γνωστός πολιτικός υποστηρικτής της νέας κυβέρνησης και το Κίεβο ισχυρίστηκε ότι είχαν βασανιστεί. Ούτε οι φιλορώσοι διαδηλωτές ούτε ο «Δεξιός Τομέας» στο Κίεβο ούτε οι διαδηλωτές στην πλατεία Μαϊτάν έδειξαν πρόθεση να εκκενώσουν κτήρια ή δρόμους.

Οι ΗΠΑ και η Ρωσία ρίχνουν ο ένας στον άλλο το φταίξιμο ενώ ο υπηρεσιακός πρωθυπουργός Turchynov ανακοίνωσε την επανέναρξη των «αντιτρομοκρατικών» επιχειρήσεων στην ανατολική Ουκρανία. Οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ έστειλαν στρατό στις βαλτικές χώρες και την Πολωνία και παρέχουν «μη θανάσιμη» βοήθεια στο νέο καθεστώς, ενώ τα γεράκια στην Ουάσιγκτον απαιτούν ακόμα πιο επιθετικά μέτρα.

Στο μεταξύ ο Πούτιν επιδεικνύει την δυνατότητα του να στείλει στρατεύματα στην ανατολική Ουκρανία. Υπολογίζεται ότι η Ρωσία διατηρεί περίπου 40 χιλιάδες στρατιώτες στα σύνορα και μπορεί να επιλέξει να κλείσει τους αγωγούς που μεταφέρουν αέριο και πετρέλαιο στην Ευρώπη. Ο υπουργός εξωτερικών της Ρωσίας Λαβρώφ δήλωσε ότι η χώρα του θα «υπερασπιστεί τα συμφέροντα της» συγκρίνοντας την κατάσταση με το 2008 όταν η Ρωσία έστειλε στρατεύματα στην Νότια Οσετία που βρίσκεται στην Γεωργία.

Τόσο η Ρωσία όσο και οι ΗΠΑ διεκδικούν το ηθικό πλεονέκτημα ο καθένας για την πλευρά του δείχνοντας τους φασίστες και αντισημίτες στην αντίθετη πλευρά. Ο υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ, Τζον Κέρυ άρπαξε την ευκαιρία, από την κυκλοφορία ενός φανερά πλαστού φυλλαδίου, για να αποκηρύξει τον αντισημιτισμό των αυτονομιστών στην ανατολική Ουκρανία αλλά την ίδια στιγμή σιωπά για τον διορισμό 6 ναζιστών από το κόμμα «Σβόποτα» και τον «Δεξιό Τομέα» στην νέα κυβέρνηση του Κίεβου. Στην άλλη πλευρά ο Πούτιν αποκαλεί την κυβέρνηση του Κιέβου «φασιστικό πραξικόπημα» και κλείνει το μάτι στους φασίστες και τους αρνητές του ολοκαυτώματος, όπως τον «κυβερνήτη» Πάβελ Γκουμπάρεφ της «Λαϊκής Δημοκρατίας του Ντόνεσκ» και άλλες Ρωσικές οργανώσεις στα ανατολικά.

Η αλήθεια είναι ότι οι πιο αντιδραστικές δυνάμεις έχουν την πρωτοβουλία και στις δύο πλευρές. Διαδοχικές κυβερνήσεις στο Κίεβο καλλιεργούσαν τον αντιδραστικό Ουκρανικό εθνικισμό ή τον φιλορωσικό σωβινισμό για να διασπάσουν τους ουκρανούς εργάτες και να αποπροσανατολίσουν τον θυμό του λαού για την λεηλασία της χώρας από τους ολιγάρχες και τους διεφθαρμένους πολιτικούς. Την ίδια ώρα η Ρωσία και η δύση παίζουν ένα κυνικό και επικίνδυνο πολεμικό παιχνίδι χρησιμοποιώντας το αυξανόμενο ρήγμα ανάμεσα στους Ουκρανούς για δικό τους όφελος.

Παρά τους ιστορικούς διαχωρισμούς δεν υπάρχει τίποτε το αναπόφευκτο στην σημερινή κρίση. Είναι λάθος να υποστηρίξουμε ότι η μαζική υποστήριξη των διαμαρτυρόμενων στην ανατολική ή την δυτική Ουκρανία οφείλετε απλά σε μια αντιδραστική συνωμοσία.

Οι διαδηλώσεις στην Μαϊτάν το Νοέμβρη του 2013 άρχισαν με αιτήματα για δημοκρατία και ένα τέλος στην διαφθορά και για συνεταιρισμό με την ΕΕ όπου πολλοί διαδηλωτές έβλεπαν σαν την έξοδο από την κρίση. Η απόφαση του Γιανουκόβιτς να στραφεί σε μια συμφωνία με την Ρωσία παρά με την ΕΕ ήταν ένα σημείο στροφής αλλά όχι ο αποφασιστικός παράγοντας.

Ήταν η δολοφονικές επιθέσεις της περιβόητης «Berkut» που προκάλεσαν την μαζική αντίδραση. Μέχρι και το 70% από το μισό εκατομμύριο που διαδήλωναν στις αρχές του Δεκέβρης του 2013 δήλωναν ότι κινητοποιήθηκαν εναντία στην αστυνομική βία, 80% ζητούσαν την παραίτηση της κυβέρνησης και ένα πολύ χαμηλότερο 54% υποστήριζε μια συμφωνία με την ΕΕ.

Το Γενάρη η κυβέρνηση Γιανούκοβιτς πέρασε από την βουλή μια σειρά από μέτρα ενάντια στους διαδηλωτές που περιελάμβαναν 10χρονη φυλάκιση για αποκλεισμό κυβερνητικών κτιρίων και ένα χρόνο για συκοφάντηση κυβερνητικών αξιωματούχων. Καθώς οι επιθέσεις από την μισητή «Berkut» συνεχίζονταν ο «Δεξιός Τομέας» και το «Σβόποτα» μπορούσαν να παρουσιάζονται σαν η πιο αποφασιστική άμυνα του κόσμου που βρισκόταν στους δρόμους καθώς ήταν και οι ίδιοι στόχος της «Berkut» μαζί με άλλους διαδηλωτές και αθώους περαστικούς. Ωστόσο υπάρχει πολύ λίγη στήριξη για τις φασιστικές πολιτικές τους και προς το παρόν προσπάθησαν να κρύψουν το πραγματικό ναζιστικό τους πρόσωπο.

Στην ανατολική Ουκρανία οι ακραίες θέσεις της ηγεσίας των φιλορώσων δεν υιοθετούνται από την πλειοψηφία. Μπορεί το 72% να θεωρούν την κυβέρνηση στο Κίεβο παράνομη αλλά μόνο το 27% υποστηρίζουν την απόσχιση και την προσάρτηση στην Ρωσία με το ποσοστό αυτό να πέφτει στο 15.4% σε ολόκληρη την ανατολική περιοχή.

Οι εργαζόμενοι τόσο στην ανατολική όσο και στην δυτική Ουκρανία έχουν κοινά συμφέροντα. Αντιμετωπίζουν μια οικονομική κρίση που μαστίζει τόσο τη ΕΕ όσο και την Ρωσία. Και οι δύο τους κλείνουν μη «κερδοφόρα» εργοστάσια φορτώνοντας τες συνέπειες της δικής τους κρίσης στους εργαζόμενους. Τόσο στην ανατολική όσο και στην δυτική Ουκρανία οι εργαζόμενοι είναι οργισμένοι από τη διαφθορά των πολιτικών και των ολιγαρχιών. Όπως χαρακτηριστικά δήλωσε ένας φιλορώσος διαδηλωτής «Έχουμε ξανά τους ολιγάρχες στην εξουσία. Απλά εγκαταστάθηκαν νέοι στην θέση των παλιών. Έφυγαν οι παλιοί και ήρθαν νέοι.»

Οι προοπτικές δεν φαίνονται καλές καθώς η πιθανότητα για ένα βίαιο διαχωρισμό ανάμεσα στην ανατολική και δυτική Ουκρανία είναι πραγματική. Ο διαχωρισμός θα έχει επιπτώσεις στα κράτη που βρίσκονται στα νότια της Ρωσίας από τον Καύκασο μέχρι την κεντρική Ασία. Ακόμα και μια «ομοσπονδιακή» λύση θα είναι μια προσωρινή ανάπαυλα που θα βαθαίνει το διαχωρισμό ανάμεσα στους ουκρανούς και θα είναι η βάση για δυνάμωμα του ανταγωνισμού ανάμεσα στα αντιμαχόμενα ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα.

Υπήρχε πάντα μια άλλη πιθανότητα. Οι απεργίες των ανθρακωρύχων του Ντόνεσκ τα χρόνια 1989–91 ταρακούνησαν την τότε Σοβιετική Ένωση από τα θεμέλια της και είχαν κερδίσει την στήριξη των εργαζομένων σε ολόκληρη την Ουκρανία. Εξαιτίας και αυτών των αγώνων το δημοψήφισμα για την ανεξαρτησία του 1991 είχε μεγάλες πλειοψηφίες σε όλες τις περιοχές στης χώρας εκτός από την Κριμαία. Μονό ένα 13% τάχτηκε ενάντια στην ανεξαρτησία σε ολόκληρη την ανατολική περιοχή.

Από τότε έχουν δημιουργηθεί μεγάλα ρήγματα ανάμεσα στις περιοχές της χώρας, αντιπαραθέσεις καλλιεργημένες από διεφθαρμένους ολιγάρχες και πολιτικούς, από το δηλητήριο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και την οικονομική κρίση. Η προοπτική του κτίσιμο της ενότητας έχει γίνει πολύ πιο δύσκολη αλλά ταυτόχρονα είναι και πολύ πιο αναγκαία.

Μετάφραση: Σταύρος Σιδεράς

Πως φτάσαμε στο πραξικόπημα και τον πόλεμο

Φέτος κλείνουν σαράντα χρόνια από τον πόλεμο του '74. Από τις εξέδρες και τους άμβωνες θα ακούσουμε για άλλη μια φορά τα αναθέματα για το προδοτικό πραξικόπημα και την εισβολή. Θα ακούσουμε ίσως και για κάποιους φανατικούς των δυο πλευρών και τις ευθύνες τους για τους πολέμους στη Κύπρο.

Οι πόλεμοι στη Κύπρο όμως δεν είναι αποτέλεσμα της δράσης κάποιων φανατικών που σκότωσαν, βίασαν, λεηλάτησαν και καταστρέψανε αθώα θύματα ή ακόμη και ολόκληρα χωριά της άλλης πλευράς. Η όλη ιστορία του Κυπριακού είναι μια ιστορία ανταγωνισμών, συγκρούσεων και πολέμων όχι κάποιων φανατικών αλλά των ίδιων των αρχουσών τάξεων των δύο πλευρών και ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων για να εξασφαλιστούν τα συμφέροντα τους οι διάφορες δυνάμεις που ήταν ανακατεμένες στο κυπριακό.

Η πολεμική αντιπαράθεση ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών, στη Κύπρο δεν ξεκίνησε τον Ιούλιο του 1974 με την εισβολή της Τουρκίας όπως θέλει να το παρουσιάσει η επίσημη ελληνοκυπριακή πλευρά. Ούτε βέβαια και η τούρκικη εισβολή ήταν καμία «ειρηνευτική επιχείρηση» όπως θέλει να το παρουσιάσει η επίσημη τουρκική πλευρά.

Όλες οι πλευρές θέλουν να κρύψουν τις δικές τους ευθύνες. Η πραγματικότητα όμως είναι ότι πρόκειται για αρπακτικά που για χάρη των οικονομικών συμφερόντων τους δεν δίστασαν να οδηγήσουν σε αιματοκύλισμα και προσφυγιά χιλιάδες αθώα θύματα και από τις δύο πλευρές.

Οι διακοινοτικές συγκρούσεις είχαν αρχίσει πολύ πιο πριν, από το 1958 τουλάχιστον. Το αίτημα της Ένωσης δημιουργούσε πολλές αντιδράσεις στους τουρκοκύπριους από την δεκαετία του '40. Με το ξέσπασμα του ένοπλου αγώνα της ΕΟΚΑ για την Ένωση, οι αντιδράσεις των τουρκοκυπρίων πήραν πολύ πιο έντονο χαρακτήρα με αποτέλεσμα το 1958 να έχουμε τις πρώτες συγκρούσεις και νεκρούς.

Οι συμφωνίες Ζυρίχης – Λονδίνου του 59–'60, και το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας απαγόρευαν την Ένωση και την διχοτόμηση. Αλλά αυτό δεν εμπόδισε τον Μακάριο, που είχε την στήριξη από την υπόλοιπη πολιτική ηγεσία και από το ΑΚΕΛ, να παραβιάσει το Σύνταγμα και να αρνείται να εφαρμόσει τις διατάξεις που ήταν προστατευτικές για τους τουρκοκύπριους. Αρνήθηκε να τους παραχωρήσει το δικαίωμα για χωριστούς δήμους στις πέντε μεγάλες πόλεις και αφού οι τουρκοκύπριοι για το λόγο αυτό αρνήθηκαν να ψηφίσουν τις νέες φορολογίες, τις πέρασε με προεδρικά διατάγματα.

Στο τέλος προσπάθησε να αλλάξει το ίδιο το Σύνταγμα και να αφαιρέσει κάθε προστατευτική διάταξη που υπήρχε υπέρ των τουρκοκυπρίων υποβάλλοντας τα περίφημα 13 σημεία. Για να επιβάλει αυτές τις αλλαγές δημιούργησε ένα ένοπλο σώμα από 5000 ένοπλους κάτω από τις διαταγές του Γιωρκάτζη. Αυτό ήταν το περίφημο σχέδιο Ακρίτας που οδήγησε στις συγκρούσεις του 63–64 κατά τις οποίες οι τουρκοκύπριοι είχαν εκατοντάδες νεκρούς, πρόσφυγες και αγνοούμενους.

Μέσα από αυτές τις εξελίξεις του '63–64, η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη κατάφερε να στριμώξει τους τουρκοκύπριους, το 18% του πληθυσμού, στο 4,8% του εδάφους, στους θύλακες και να τους απομονώσει για να τους αναγκάσει να δεχτούν τις προτάσεις του Μακαρίου.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι και οι τουρκοκύπριοι εθνικιστές προετοίμαζαν και αυτοί τις δικές τους εξελίξεις. Τις πρωτοβουλίες όμως τις είχε η ελληνοκυπριακή πλευρά και ο Μακάριος που βιάζονταν να απαλλαγούν από τους περιορισμούς της Ζυρίχης και των συμφωνιών του '60.

Οικονομικός πόλεμος

Ακόμα και στις «ειρηνικές» περιόδους των δυο κοινοτήτων, υπήρχε ένας αμείλικτος οικονομικός πόλεμος. Η κυρίαρχη οικονομικά εθνότητα, οι ελληνοκύπριοι, προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν τη δύναμη τους για να εμποδίσουν τους τουρκοκύπριους να αναπτυχθούν οικονομικά. Δεν τους έδιναν άδειες να κτίσουν τα δικά τους εργοστάσια ή ξενοδοχεία αν δεν είχαν έλληνα συνέταιρο. Οι τράπεζες δεν προσλάμβαναν τουρκοκύπριους υπαλλήλους. Στην βιομηχανία είχαν τις πιο σκάρτες και κακοπληρωμένες δουλειές. Η εκκλησία, ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης γης, ούτε πουλούσε ούτε νοίκιαζε σπίτια, μαγαζιά ή κτήματα σε τουρκοκύπριους. Δεν έκαναν έργα σε περιοχές που ζούσαν τουρκοκύπριοι.

Η οικονομική και κοινωνική ανισότητα ήταν τεράστια. Το 1963 οι τουρκοκύπριοι έλεγχαν μόνο το 6,1% της βιομηχανικής παραγωγής, το 12.6% της αγροτικής και μόλις το 0.5% των εξαγωγών.

Αυτή ήταν η υλική βάση πάνω στην οποία μπόρεσε να πατήσει και ν' αναπτηχθεί ο εθνικισμός και στις δύο κοινότητες. Από την μεριά της ελληνοκυπριακής αριστεράς, του ΑΚΕΛ, όχι μόνο δεν υπήρξε οποιαδήποτε αντίδραση στην καταπίεση και εκμετάλλευση των τουρκοκυπρίων αλλά ουσιαστικά στήριξε όλες τις βασικές επιλογές της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης, όλ' αυτά τα χρόνια. Έτσι οι εργάτες και στις δύο πλευρές δέθηκαν πίσω από τις επιδιώξεις των κυρίαρχων τους τάξεων.

Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός

Οι προσπάθειες των ελληνοκύπριων καπιταλιστών να επιβάλουν την δική τους κυριαρχία, είχαν και την στήριξη της Ελλάδας. Αυτή η συμμαχία όμως δεν ήταν πάντα «αδελφική». Οι έλληνες καπιταλιστές είχαν τις δικές τους μεγαλεπήβολες επιδιώξεις.

Η ελληνική άρχουσα τάξη βρίσκονταν σε ανταγωνισμό με τη Τουρκία. Και οι δυο πλευρές διεκδικούσαν το ρόλο του ισχυρότερου σύμμαχου του δυτικού ιμπεριαλισμού στη περιοχή. Αυτό σήμαινε την οικονομική, διπλωματική και στρατιωτική ανάδειξη τους στη περιοχή.

Το 1973 η «πετρελαϊκή κρίση» έστειλε τη τιμή του «μαύρου χρυσού» στα ύψη. Τα κοιτάσματα πετρελαίου στο Αιγαίο αποκτούσαν ξαφνικά τεράστια αξία. Από την άλλη ο ανταγωνισμός για τις αγορές στη Μέση Ανατολή σήμαινε αυτόματα ανταγωνισμό για τα αεροναυτικά περάσματα στο Αιγαίο. Η Ελλάδα ζητούσε να κηρυχθεί το Αιγαίο κλειστή θάλασσα. Τελικά κατάφερε να κερδίσει το δικαίωμα επέκτασης των χωρικών υδάτων από 6 σε 12 ναυτικά μίλια.

Αν η Χούντα εξασκούσε αυτό το δικαίωμα τα διεθνή ύδατα του Αιγαίου θα περιορίζονταν από 49% σε ένα ελάχιστο 19%. Η Τουρκία απειλούσε ότι τυχόν επέκταση των χωρικών υδάτων, θα ήταν αιτία πολέμου.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η Χούντα του Ιωαννίδη οργάνωσε το πραξικόπημα στη Κύπρο. Αυτή η κίνηση σκοπό είχε να αναβαθμίσει από τη μια την ίδια την Χούντα που κατέρρεε κάτω από την πίεση των εργατών και της νεολαίας και από την άλλη να αναβαθμίσει την στρατηγική θέση της Ελλάδας απέναντι στη Τουρκία. Ο ελληνικός καπιταλισμός θα κατοχύρωνε το προβάδισμα του σαν ο πιο σημαντικός συνεταίρος των ιμπεριαλιστών στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο.

Αυτό που δεν ήταν σίγουρο για τη Χούντα ήταν η στάση των ελληνοκυπρίων. Ο Μακάριος είχε κάνει αρκετές φορές επίδειξη ανεξαρτησίας από το «εθνικό κέντρο». Ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός είχε πια καταφέρει τα δικά του ανοίγματα στη Μέση Ανατολή και ΕΣΣΔ και δεν είχε διάθεση να είναι ο κομπάρσος της ελληνοτουρκικής διαμάχης αλλά η τρίτη κορυφή του τριγώνου.

Η αντίσταση στο πραξικόπημα και την ΕΟΚΑ Β και η άρνηση των ελλήνων εργατών να συρθούν στο πόλεμο από τη χούντα χάλασε τα σχέδια των σττών. Απομονωμένη η χούντα κατέρρευσε.

Η προοπτική

Η σύγκρουση και ο πόλεμος στην Κύπρο όπως και η υπόλοιπη ελληνοτουρκική διαμάχη είναι πέρα για πέρα αντιδραστική και άδικη και για τις δυο πλευρές. Έχει να κάνει με τα κυνικά συμφέροντα των καπιταλιστών και όχι των απλών ανθρώπων. Αν στη τελευταία φάση της πολεμικής σύγκρουσης, το '74 έχασαν οι ελληνοκύπριοι και έλληνες καπιταλιστές αυτό δεν σημαίνει ότι έχουν και το δίκαιο με το μέρος τους, ότι είναι αθώα θύματα. Όλα τα προηγούμενα χρόνια ήταν αυτοί που καταπίεζαν και εξόντωναν τους τουρκοκύπριους.

Τα πραγματικά αθώα θύματα αυτής της σύγκρουσης και των πολέμων στην Κύπρο είναι οι απλοί άνθρωποι των δύο πλευρών, ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι, έλληνες και τούρκοι, που έχασαν τη ζωή τους, τα αγαπημένα τους πρόσωπα, τα σπίτια τους, τα πάντα. Αυτοί που δεν έφταιξαν σε τίποτα και πλήρωσαν το κόστος της απληστίας και του ανταγωνισμού των δύο αντιπάλων αρχουσών τάξεων.

Η προοπτική για την ειρήνη στη Κύπρο δεν βρίσκεται στις διπλωματικές μανούβρες του Αναστασιάδη και του Ερογλού ή στις πρωτοβουλίες των αμερικανών και της Ε.Ε. και στα ιμπεριαλιστικά τους σχέδια. Η αξία αυτών των σχεδίων δοκιμάστηκε πολλές φορές στο παρελθόν και στη Κύπρο και αλλού. Βρίσκεται στο διεθνισμό και τους αγώνες, των απλών ανθρώπων και των δύο πλευρών που είναι οι μόνοι που έχουν συμφέρον από μια ειρηνική και δημοκρατική διευθέτηση του κυπριακού.

Η ΕΡΑΣ ότι είχε να προσφέρει το πρόσφερε και έκλεισε τον κύκλο της

Η Επιτροπή για την Ριζοσπαστική Αριστερή Συγκρότηση (ΕΡΑΣ) δημιουργήθηκε πριν δυο περίπου χρόνια από άτομα που προέρχονταν από ένα ευρύ φάσμα του πέραν του ΑΚΕΛ αριστερού χώρου με στόχο την συγκρότηση μιας μαζικής οργάνωσης της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στην Κύπρο.

Αρχικά είχε μια πολύ ραγδαία εξέλιξη και μέσα σε λίγο χρόνο συσπείρωσε δεκάδες ακτιβιστές της αριστεράς, κυρίως νεολαίους αλλά και παλιότερους που είδαν μια νέα ευκαιρία για τη συγκρότηση μιας άλλης αριστεράς πέραν του ΑΚΕΛ.

Από την αρχή λειτούργησε με ανοικτές διαδικασίες και έχοντας σαν βάση ένα πρόγραμμα που έμοιαζε περισσότερο με αντιγραφή από το πρόγραμμα του Συριζα στα οικονομικά θέματα και την ανάλυση για την Ε.Ε. ενώ στο Κυπριακό ήταν φανερές οι επιδράσεις από την πλατφόρμα του ναι στο δημοψήφισμα του 2004. Παρ' όλα αυτά εμείς σαν Εργατική Δημοκρατία συμμετείχαμε από την αρχή σε αυτές τις διαδικασίες γιατί πιστεύαμε πως ήταν μια σημαντική ευκαιρία για τη συγκρότηση μιας πραγματικά μαζικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Παρά τις διαφωνίες μας σε αρκετά σημεία με τις θέσεις της ΕΡΑΣ τόσο στο Κυπριακό όσο και στην οικονομία πιστεύαμε ότι υπήρχαν αρκετές συγκλίσεις που μας επέτρεπαν να δουλέψουμε μαζί και να προσπαθήσουμε να επηρεάσουμε την εξέλιξη της και να τη σπρώξουμε προς την αντικαπιταλιστική προοπτική.

Από την αρχή υπήρχαν τρείς τάσεις μέσα στην ΕΡΑΣ. Η μία ήταν η τάση που θα ήθελε την ΕΡΑΣ σαν ένα μικρό Συριζα, που ήταν και το πλειοψηφικό ρεύμα, ή άλλη που θα ήθελε να δει την ΕΡΑΣ να γίνεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ της Κύπρου που περίπου την αντιπροσωπεύαμε κυρίως όσοι προερχόμασταν από την Εργατική Δημοκρατία μαζί με κάποιους άλλους συντρόφους και μια τρίτη τάση που θα ήθελε την ΕΡΑΣ να είναι η αριστερή πτέρυγα του ΑΚΕΛ που την αντιπροσώπευαν κυρίως οι σύντροφοι της Σοσιαλιστικής Έκφρασης. Βέβαια αυτά ποτέ δεν δηλώθηκαν έτσι ξεκάθαρα και πολύς κόσμος δεν τα καταλάβαινε με τόση σαφήνεια αλλά αυτή ήταν η πραγματικότητα για όσους ήθελαν να βλέπουν την πολιτική πραγματικότητα που υπήρχε στην ΕΡΑΣ.

Παρ' όλα αυτά καταφέραμε να δουλέψουμε μαζί μια περίοδο παρά τις διαφορές μας και να κτίσουμε μια κάποια συναίνεση που μας επέτρεπε να έχουμε και μια σημαντική παρουσία στις κινητοποιήσεις και τις δράσεις του κινήματος. Η ΕΡΑΣ σιγά άρχισε να καταξιώνεται στη συνείδηση κάποιου κόσμου σαν η εναλλακτική αριστερή πρόταση. Η παρουσία διαφορετικών απόψεων που μπορούσαν να βρίσκουν την κοινή συνισταμένη εμπλούτιζε την προοπτική μιας ενωτικής προσπάθειας για τη συγκρότηση μιας εναλλακτικής πρότασης στα αριστερά του ΑΚΕΛ.

Ταυτόχρονα όμως αυτό λειτουργούσε και αντίστροφα. Η μεγάλη ανομοιογένεια έφερνε και αδυναμίες στη δράση. Αυτό μαζί με τη μη ξεκάθαρη οριοθέτηση απέναντι στο ΑΚΕΛ και τη χαλαρή και ασυντόνιστη οργανωτική δομή και λειτουργία της ήταν μερικά από τα προβλήματα που δεν άργησαν να προκαλέσουν κρίση. Η αδυναμία της ΕΡΑΣ να υιοθετήσει μια κοινή πολιτική πρόταση για αυτόνομή κάθοδο στις προεδρικές εκλογές του περασμένου χρόνου όπως ήταν και η αρχική σκέψη πολλών συντρόφων της ΕΡΑΣ οδήγησε σε συγκρούσεις και στη διάσπαση της αφού ουσιαστικά δεν υιοθέτησε καμιά θέση για τις προεδρικές και τα διάφορα κομμάτια της έδρασαν αυτόνομα. Σαν αποτέλεσμα η ΕΡΑΣ συρρικνώθηκε αλλά συνέχισε να λειτουργεί και να οργανώνει σημαντικές εκδηλώσεις και παρεμβάσεις με αποκορύφωμα την κοινή διακύρηξη που υπέγραψε με τις τουρκοκυπριακές συνδικαλιστικές οργανώσεις για το Κυπριακό που για πρώτη φορά συνέδεε τη δράση για επίλυση του Κυπριακού με τη κοινή δράση ενάντια στα μνημόνια και τις πολιτικές λιτότητας και στις δυο πλευρές. Παράλληλα καταφέραμε να έχουμε μια πολιτική κατανόηση που μας επέτρεπε να μην παραβιάζουμε τις κόκκινες γραμμές των διαφωνιών μας.

Φυσικά οι διαφωνίες ήταν τέτοιες που αναμφίβολα θα οδηγούσαν ξανά σε κρίση και αυτό έγινε ξεκάθαρο με τις ευρωεκλογές. Η ΕΡΑΣ δεν μπόρεσε να καταλήξει σε μια κοινή θέση για τη συγκρότηση μιας Δικοινοτικής Ριζοσπαστικής Αριστερής Συνεργασίας όπως ήταν η πρόταση πολλών από εμάς για αυτόνομη κάθοδο στις ευρωεκλογές και αυτό οδήγησε ουσιαστικά στην αδρανοποίηση της ΕΡΑΣ. Τελικά μια τάση της ΕΡΑΣ προχώρησε στη συγκρότηση αυτής της Συνεργασίας που συγκεκριμενοποιήθηκε στο ψηφοδέλτιο της δρασυ – eylem που κατέβηκε στις ευρωεκλογές.

Δυστυχώς οι σύντροφοι της ΕΡΑΣ που δεν συμμετείχαν σε αυτή τη προσπάθεια δεν στήριξαν αυτό το ψηφοδέλτιο αλλά ακόμη χειρότερα έπαιξαν το παιχνίδι του ΑΚΕΛ που πολέμησε αυτή την προσπάθεια. Όχι μόνο κάλεσαν σε ψήφο στο ΑΚΕΛ αλλά πόζαραν με κάθε ευκαιρία στις κάμερες δίπλα ή ακόμη και μπροστά από τους υποψηφίους του ΑΚΕΛ δίνοντας του την ευκαιρία να παρουσιάζεται σαν το κόμμα που εκφράζει και τη ριζοσπαστική αριστερά σε αντίθεση με κάτι «νεοφανείς σχηματισμούς» όπως χαρακτηριστικά δήλωνε ο εκπρόσωπος τύπου του ΑΚΕΛ για τη δρασυ – eylem.

Αυτή η τραγική στάση των συντρόφων κυρίως της Σοσιαλιστικής Έκφρασης που παραμένει προσκολλημένη στη τακτική του εισοδεισμού και θέλει να γίνει η αριστερή πτέρυγα του ΑΚΕΛ ή έστω και απλά μια πτέρυγα του όπως φάνηκε τελικά, έδωσαν την χαριστική βολή στην ΕΡΑΣ.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η ΕΡΑΣ ήταν ένα βήμα που οδήγησε σε ένα προχώρημα με την εμφάνιση της

Η ΕΡΑΣ παρα τα οποια προβλήματα είχε κατάφερε να φέρει κοντά το μεγαλύτερο μέρος της πέραν του ΑΚΕΛ αριστεράς και να δημιουργήσει τις προυποθέσεις συνεργασίας και συνένaισης που οδήγησαν στη συγκρότηση της Δικοινοτικής Ριζοσπαστικης Αριστερής Συνεργασίας.

Δικοινοτικής Ριζοσπαστικής Αριστερής Συνεργασίας, ιδιαίτερα μετά την κοινή διακήρυξη με τα τουρκοκυπριακά συνδικάτα. Είναι ξεκάθαρο ότι χωρίς την κοινή δουλειά που κάναμε τα δυο τελευταία χρόνια, το πολιτικό προχώρημα και το ξεκαθάρισμα θέσεων αλλά και την καθιέρωση μιας πολιτικής κατανόησης που είναι απαραίτητη για να συνυπάρξουμε μαζί με τις διαφωνίες μας δεν θα μπορούσαμε να φτάσουμε στη δρασυ – eylem.

Η ΕΡΑΣ όμως ολοκλήρωσε μέσα από αυτή τη διαδικασία τον κύκλο της. Σήμερα όχι μόνο δεν έχει να προσφέρει τίποτα περισσότερο αλλά αποτελεί και τροχοπέδη στην ανάπτυξη της δρασυ – eylem και τη συγκρότηση μιας πραγματικά Ριζοσπαστικής Αριστεράς στην Κύπρο. Δεν μπορούμε να κτίζουμε δυο Ριζοσπαστικές Αριστερές. Ούτε μπορούμε να επιτρέψουμε στο κομμάτι της ΕΡΑΣ που κράτησε αυτή τη στάση, σε ένα τόσο κρίσιμο σημείο όπως ήταν η αυτόνομη κάθοδος στις ευρωεκλογές, σε μια εποχή που ένας ολόκληρος κόσμος ψάχνει μια εναλλακτική πρόταση στα αριστερά του ΑΚΕΛ, να ποζάρει με οποιοδήποτε τρόπο σαν η Ριζοσπαστική Αριστερά στην Κύπρο. Τι είδους ριζοσπαστική αριστερά μπορούν να είναι όταν προσέφεραν στο ΑΚΕΛ αριστερό άλλοθι τη στιγμή που ήταν αυτοί που σαν κυβερνών κόμμα συμφώνησαν με την Τρόικα το μνημόνιο, που προώθησαν τα περισσότερα μνημονιακά νομοσχέδια, που έκοψαν τα περισσότερα επιδόματα από ευπαθείς ομάδες του πληθυσμού; Τι έχουν να πουν σε αυτές τις χιλιάδες αριστερούς που αηδιασμένοι από αυτές τις πολιτικές και τα σκάνδαλα που αποκαλύφτηκαν σε βάρος του δεν πήγαν να το ψηφίσουν. Πολλοί από αυτούς μάλιστα με αριστερή κριτική. Από αυτούς έχει αντλήσει κυρίως τις ψήφους που πήρε η δρασυ – eylem παρά τον αποκλεισμό και τη συνωμοσία σιωπής που αντιμετώπισε από τα ελληνοκυπριακά ΜΜΕ. Αν οι σύντροφοι θέλουν να γίνουν κάποια πτέρυγα του ΑΚΕΛ είναι ελεύθεροι να το δοκιμάσουν. Τους ευχόμαστε καλή τύχη. Ελπίζουμε και περιμένουμε ότι θα τους ξανασυναντήσουμε στους αγώνες που έρχονται και ίσως κάποιοι από αυτούς να αποφασίσουν να πορευτούν μαζί μας.

Εμείς θα συνεχίσουμε να παλεύουμε και μέσα και έξω από τη Δικοινοτική Ριζοσπαστική Αριστερή Συνεργασία για να προωθήσουμε την αντικαπιταλιστική προοπτική. Την προοπτική της ανατροπής και του σοσιαλισμού. Αυτή θα είναι η δική μας συμβολή στο κτίσιμο της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στην Κύπρο.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Ιδιωτικοποιήσεις Μάχη των εργαζομένων και όχι δικαστικών αποφάσεων

Οι Συνδικαλιστικές οργανώσεις της ΑΗΚ και1733 εργαζόμενοι κατάθεσαν μαζικές προσφυγές στο Ανώτατο δικαστήριο ενάντια στις αλλαγές του ιδιοκτησιακού καθεστώτος του οργανισμού που έχει ξεκινήσει η κυβέρνηση Αναστασιάδη χαρακτηρίζοντας τις σαν αντισυνταγματικές.

Ο σχεδιασμός της Κυβέρνησης, μέσα από τον οδικό χάρτη για τις αποκρατικοποιήσεις, προνοεί σε πρώτη φάση τη αλλαγή του οργανισμού από δημόσιο σε καθεστώς ιδιωτικού δικαίου. Παράλληλα επιβάλλει τον ιδιοκτησιακό και το νομικό διαμελισμό της ΑΗΚ σε ανεξάρτητες κρατικές οντότητες ιδιωτικού δικαίου, δηλαδή τον διαχωρισμό των δραστηριοτήτων του οργανισμού σε παραγωγή, δίκτυα, και προμήθεια. Σε δεύτερη φάση θα ακολουθήσει το ξεπούλημα τους σε ιδιώτες

Ο κατακερματισμός της ΑΗΚ γίνεται για να βρεθεί αγοραστής πιο εύκολα Κάθε ιδιώτης θέλει να πάρει το πιο κερδοφόρο κομμάτι χωρίς να φορτωθεί τα «βαρίδια» του οργανισμού δηλαδή τμήματα χωρίς ψηλή κερδοφορία. Κανένας ιδιώτης δεν θα βάλει λεφτά για να οργανώσει δίχτυο και άλλες υποδομές που κοστίζουν, προτιμούν να «φάνε από το έτοιμο ψητό» .Τέτοια φιλέτα είναι τα εκατομμύρια πλεόνασμα που παρουσιάζουν αυτοί οι κερδοφόροι οργανισμοί ακόμα και σε συνθήκες κρίσης. Αυτό έκαναν οι ιδιώτες που μπήκαν στην τηλεφωνία χρησιμοποιώντας τα κέντρα, το δίκτυο, ακόμα και το προσωπικό της CYTA. Η σαλαμοποίηση όμως της ΑΗΚ τους εξυπηρετεί και για ένα άλλο λόγο: υπολογίζουν με αυτό τον τρόπο να διασπάσουν τους εργαζόμενους και να μειώσουν τις αντιδράσεις τους

Οι εργαζόμενοι στην ΑΗΚ και οι οργανώσεις τους σωστά χρησιμοποιούν ακόμα και την δικαιοσύνη για να εμποδίσουν ή να καθυστερήσουν την εφαρμογή του οδικού χάρτη για τις ιδιωτικοποιήσεις που συμφώνησαν κυβέρνηση Αναστασιάδη και Τρόικα, όμως η δράση τους δεν πρέπει να περιοριστεί στη δικαστική μάχη. Δεν πρέπει να αφήνουν έξω από τον αγώνα τους εργαζόμενους. Η δύναμη για ανατροπή του οδικού χάρτη των ιδιωτικοποιήσεων βρίσκεται στα ίδια τους τα χέρια και σ 'αυτό πρέπει να στραφούν και να οργανώσουν τον αγώνα τους με απεργίες, κινητοποιήσεις και συντονισμό του αγώνα όλων των εργαζομένων στους ημικρατικούς. Αυτό φαίνεται και από την αντίσταση των εργαζομένων σε άλλες χώρες όπως στην Ελλάδα που παρά το ότι πέρασε ο οδικός χάρτης για τις ιδιωτικοποιήσεις οι εργαζόμενοι αντιστέκονται στο κάθε χώρο με κινητοποιήσεις, απεργίες καταλήψεις

Αυτό πρέπει να είναι ο «οδικός χάρτης» για την αντίσταση και εδώ. Οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν πρέπει να αφήνουν σε αχρησία τις χιλιάδες των εργαζομένων και να παίζουν στο γήπεδο της κυβέρνησης. Από τον περασμένο Μάρτη δεν είχαμε καμία κινητοποίηση. Οι ηγεσίες είναι προσανατολισμένες σε αντιδράσεις στα δικαστήρια, παρεμβάσεις σε κοινοβουλευτικό επίπεδο και προσπάθεια να πείσουν την Κυβέρνηση παρά στην οργάνωση της δράση των μελών τους και της εργατική τάξης στο σύνολο. Συνεχίζουν να παρεμβαίνουν μέσα στα πλαίσια της πολιτικής της ταξικής συνεργασίας και των θεσμών της αντί της σύγκρουσης και της προοπτικής της ανατροπής των πολιτικών λιτότητας και ξεπουλήματος των δημόσιων επιχειρήσεων. Παρά το ότι κυβέρνηση και εργοδότες έχουν ξεγράψει εδώ και καιρό την τριμερή συνεργασία και προχωρούν στην ολομέτωπη επίθεση στις εργατικές κατακτήσεις οι συνδικαλιστικές ηγεσίες παραμένουν ακόμη προσκολλημένες σε αυτή και ψάχνουν τρόπους να πείσουν την κυβέρνηση αντί να την πιέσουν και να την εξαναγκάσουν Χωρίς την χρησιμοποίηση των ιδίων των εργαζομένων και της δύναμης τους που είναι οι απεργίες, οι κινητοποιήσεις και οι καταλήψεις αυτή η πολιτική είναι αδιέξοδη. Μοιάζει αυτός ο αγώνας να γίνεται για την «τιμή των οπλών» παρά για την προοπτική της νίκης

Αγωνιστική διάθεση

Διάθεση υπάρχει μέσα στους εργαζόμενους Αυτή φάνηκε τον περασμένο Φλεβάρη όταν έγινε η πρώτη συντονισμένη 24ωρη απεργία των εργαζομένων στην Αρχή Ηλεκτρισμού (ΑΗΚ) στην Αρχή Τηλεπικοινωνιών (ΑΤΗΚ) και την Αρχή Λιμένων ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Αυτή ήταν ουσιαστικά και η πρώτη φορά που κατέβηκαν σε κοινή απεργία οι τρεις ημικρατικοί οργανισμοί. Ήταν κάτι πρωτόγνωρο αφού από την δεκαετία του 70 έχει να γίνει 24ωρη απεργία

Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν με τρίωρη έξω από προεδρικό την ημέρα που συζητούσαν στο υπουργικό το νομοσχέδιο. Η πίεση αυτή είχε σαν αποτέλεσμα οι υπουργοί του ΔΗΚΟ να τηρήσουν αποχή στο υπουργικό. Την επόμενη κατέβηκαν όλοι μαζί οι εργαζόμενοι, σε 24ωρη αφού το υπουργικό δεν ανέβαλε την απόφαση του και ούτε δέχτηκε να γίνει «διάλογος» όπως καλούσαν οι ηγεσίες των συντεχνιών. Όταν η κυβέρνηση κατέθεσε το νομοσχέδιο στη βουλή σαν «κατεπείγον», τότε εξάγγειλαν νέα τρίωρη έξω από την βουλή την ώρα που συζητείτο στην επιτροπή οικονομικών.

Ήταν ένα δυναμικό ΟΧΙ στις ιδιωτικοποιήσεις, στο ξεπούλημα των οργανισμών τους. Όμως δυστυχώς δεν είχε συνέχεια αλλά ούτε και κλιμάκωση Δεν αξιοποίησαν αυτή τη φανταστική διάθεση των εργαζομένων για αγώνα που έδειξαν έστω τις λίγες φορές που τους κάλεσαν να κοινοποιηθούν.

Προσχεδιασμένη επίθεση

Από τον Απρίλη η κυβέρνηση βήμα προς βήμα προχωρά στους σχεδιασμούς της για τις ιδιωτικοποιήσεις και συνεχώς με προκλητικό τρόπο αγνοεί τις συντεχνίες. Από τότε οι ηγεσίες των συντεχνιών θα έπρεπε να είχαν πάρει μέτρα. Αντί αυτού η επίμονή τους σε διάλογο την ώρα που η κυβέρνηση προχωρά σε μέτρα και η ανοχή που έδειξαν έθρεψαν την αδιάλλακτη και ετσιθελική στάση της. Υπήρχαν συνδικαλιστές ηγέτες που καλλιεργούσαν ψεύτικες ελπίδες πως το ΔΗΚΟ δεν θα το ψηφίσει όπως ο Βρωνίδης. Όμως ο Νικόλας Παπαδόπουλος, όταν το νομοσχέδιο κατατέθηκε, λίγες μέρες μετά που ανέλαβε την αρχηγία του κόμματος ψήφισε τον Οδικό Χάρτη για τις ιδιωτικοποιήσεις που πέρασε με τις ψήφους του ΔΗΣΥ του ΔΗΚΟ του ΕΥΡΟΚΟ

και του Κουλία. Παρά το ότι το ΔΗΚΟ του Παπαδόπουλου είχε αποχωρήσει από τη συγκυβέρνηση, εξαιτίας της διαφωνίας του με το «κοινό Έγγραφο» στο κυπριακό, στις ιδιωτικοποιήσεις λειτούργησε σαν συμπολίτευση

Η κυβέρνηση λέει πως δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να βρεθούν τα 1,4 δις μέχρι το 2018, παρά με την πώληση των οργανισμών αυτών ή μέρους τους στους ιδιώτες. Παραμύθια της Χαλιμάς. Μόνο η ΑΤΗΚ τα τελευταία οκτώ χρόνια έδωσε στο κράτος 1δις μέρισμα ενώ τον περασμένο χρόνο γλίτωσαν το κράτος από την οικονομική κατάρρευση δανείζοντας, ο κάθε οργανισμός από 150 έως 200 εκατομμύρια. Όσο για τον «εκσυγχρονισμό» που επικαλούνται είδαμε που οδήγησε η εκσυγχρονισμένη «ελεύθερη αγορά», με τον ανταγωνισμό την κερδοσκοπία και την απληστία τις «εκσυγχρονισμένες» κυπριακές τράπεζες.

Αυτό που θέλει να κάνει η κυβέρνηση είναι να δώσει αυτό τον πλούτο στους ιδιώτες. Κρατικοποίησε τα χρέη των τραπεζών και τα φόρτωσε στις πλάτες των εργαζομένων και την ίδια ώρα θέλει να δώσει τα κέρδη και τον πλούτο αυτών των οργανισμών στο κεφάλαιο. Γι' αυτό οι ιδιωτικοποιήσεις δεν είναι υπόθεση μόνο των εργαζομένων στους ημικρατικούς , αλλά κάθε εργαζόμενου και απλού ανθρώπου.

Πανσυνδικαλιστικό μέτωπο

Οι εργαζόμενοι στην ΑΗΚ και οι οργανώσεις τους αλλά και οι εργαζόμενοι στους άλλους ημικρατικούς οργανισμούς και όχι μόνο, πρέπει να κλιμακώσουν και να συντονίσουν τον αγώνα τους Πρέπει να μετατρέπουν κάθε μάχη ενός κλάδου να σε μάχη όλων των εργαζομένων Όχι να απεργεί ο ένας την μία και ο άλλος τη άλλη μέρα. Κοινά είναι τα αιτήματα κοινός ο αγώνας. Ο απεργιακός αγώνας πρέπει να αποτελεί τον σπινθήρα για ξεσηκωμό και των άλλων κλάδων σαν ένα απεργιακό ντόμινο

Δεν πρέπει να εγκαταλείψουμε αυτή τη προοπτική και να τρέχουμε στα δικαστήρια. Η προσφυγή στη δικαιοσύνη δεν αποτελεί με κανένα τρόπο εγγύηση ότι θα αποτρέψουμε τις ιδιωτικοποιήσεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι καθαρίστριες στην Ελλάδα που κέρδισαν δικαστικά αλλά η κυβέρνηση Σαμαρά αρνείται να τις προσλάβει και συνεχίζει να τις ξυλοφορτώνει με τα ΜΑΤ ενώ ο □ρειος Πάγος αποφάνθηκε πως «δεν μπορεί να παρέμβει στην οικονομική πολιτική της κυβέρνησης.»

Μόνο η μαζική παρουσία έξω από την βουλή, οι απεργίες και οι κινητοποιήσεις μπορούν να αποτρέψουν τις ιδιωτικοποιήσεις, όπως κάναμε όταν πολιορκήσαμε τη Βουλή τον Μάρτη του 13 αποτρέποντας το κούρεμα των καταθέσεων κάτω από τις 100.000.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να ενωθούν στην βάση ανεξάρτητα από τη διάσπαση που υπάρχει αφού ο κάθε οργανισμός έχει από 3 έως 5 συντεχνίες κάποιες μάλιστα από αυτές ήταν υπέρ των ιδιωτικοποιήσεων δήθεν πως θα έφερναν τον εκσυγχρονισμό. Χρειάζεται καθαρή θέση ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Οι εργαζόμενοι πρέπει να ζητήσουν και να διεκδικήσουν ΚΟΙΝΕΣ ΣΥΝΕΛΕΎΣΕΙΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΈΝΩΝ σε κάθε οργανισμό. Κοινές Συνελεύσεις όπου εκπρόσωποι όλων των συντεχνιών θα είναι στο προεδρείο και οι εργαζόμενοι όλων των συντεχνιών θα συμμετέχουν. Μόνο σ' αυτές τις συνελεύσεις μπορεί και πρέπει να παρθούν οι αποφάσεις για το μέλλον αυτών των οργανισμών και τα δικαιώματα των εργαζομένων αλλά και των πρόωρα αφυπηρετησάντων, γιατί και αυτοί επηρεάζονται από τις αποφάσεις, αφού μετά τα 63 θα αρχίσουν να παίρνουν σύνταξη, και αυτή θα είναι ανάλογη με τις αποφάσεις που παίρνονται σήμερα. Δεν μπορείς να καλείς τους συνταξιούχους να συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις, όπως πολύ καλά έκαναν, αλλά να μη τους δίνεις δικαίωμα λόγου και ψήφου στις συνελεύσεις.

Χρειάζεται η ενότητα πρώτα και κύρια στον κάθε οργανισμό και μετά ανάμεσα σε όλους τους οργανισμους αλλά και τα άλλα συνδικάτα. Χρειάζεται ένα Πανσυνδικαλιστικό Μέτωπο αντίστασης στις ιδιωτικοποιήσεις και τις πολιτικές λιτότητας.

Μπορεί ο υπουργός οικονομικών να υπερηφανεύεται στις Βρυξέλες ότι στην Κύπρο έχουμε εργατική ειρήνη παρά την επιβολή του μνημονίου και τα σκληρά μέτρα λιτότητας αλλά αυτό δεν είναι αλήθεια. Το περασμένο Φεβρουάριο οι εργαζόμενοι της ΑΗΚ και οι εργαζόμενοι στους άλλους ημικρατικούς οργανισμούς λίγο έλειψε να μπούνε μέσα στη Βουλή. Απόκλεισαν τη Βουλή διέκοψαν το ρεύμα και την συνεδρία της. Το ότι πέρασε τελικά το νομοσχέδιο έχει να κάνει και με την αποσπασματική αντίδραση των ηγεσιών των συντεχνιών που δεν ήθελαν να κλιμακώσουν τον αγώνα και τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων. Χαρακτηριστικά οι ηγεσίες των συντεχνιών της ΑΗΚ και της CYTA όταν έφτασαν οι 20 οργανώσεις του μετώπου ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και τις πολιτικές λιτότητας για συμπαράσταση, μάζεψαν στα λεωφορεία τους «δικούς τους» και έφυγαν. Δεν άφησαν να ενωθούν στο δρόμο, οι εργαζόμενοι των ημικρατικών και του ιδιωτικού τομέα. Με τέτοιες πολιτικές εμποδίζουν να δημιουργηθεί ένα πραγματικό απεργιακό τσουνάμι, που να μπορεί να ανατρέψει τις ιδιωτικοποιήσεις και τα μνημόνια. Οι αγωνιστές της εργατικής τάξης χρειάζεται να πάρουν πρωτοβουλίες προς αυτή τη κατεύθυνση για να ξεπεράσουμε τη διάσπαση και τις ταλαντεύσεις των ηγεσιών των συντεχνιών.

Νίκος Αγιομαμίτης

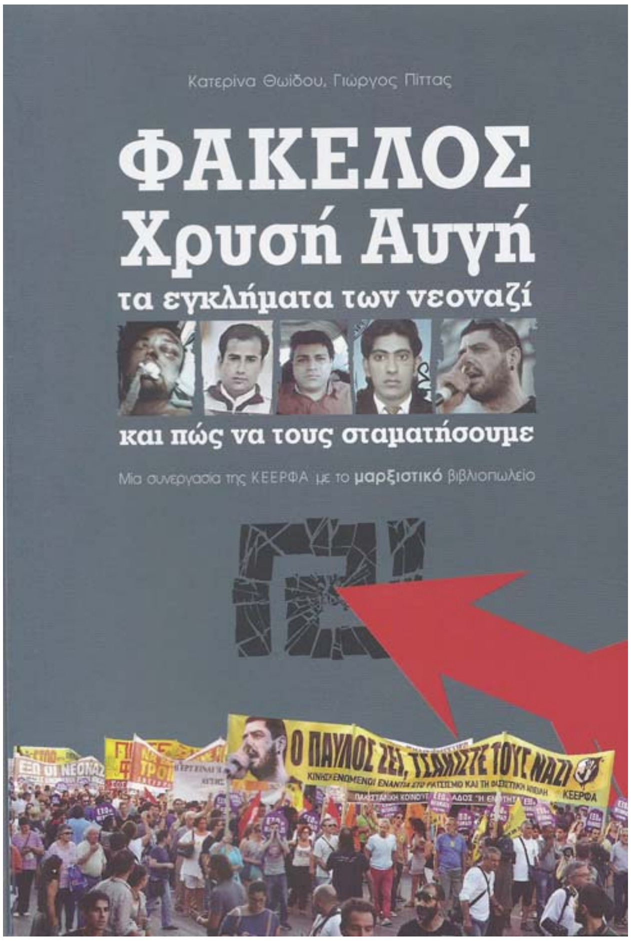
όχι στη ζούγκλα του καπιταλισμού

Ο κάθε εργαζόμενος πρέπει να συμπαρασταθεί στους εργαζόμενους στους ημικρατικούς. Δεν πρέπει να περάσει η διάσπαση που καλλιεργεί η κυβέρνηση και τα φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ. Δεν πρέπει οι ιδιωτικοί να θεωρούν σαν προνομιούχους τους ημικρατικούς και τους δημόσιους γιατί έχουν ψηλότερο μισθό ή άλλα ωφελήματα ή γιατί έχουν ακόμα δουλειά. Όπως δεν πρέπει ο άνεργος να βλέπει σαν προνομιούχο αυτό που έχει δουλειά ή κάποιο που δουλεύει τα σαββατοκύριακα και παίρνει 156 ευρώ τον μήνα. Οι εργοδότες και τα ΜΜΕ απευθύνονται στα πιο χαμηλά ένστικτα του ανθρώπου για να μας διασπάσουν. Δεν θα γίνουμε λόγω της κρίσης άγρια θηρία όπως συμπεριφέρνονται οι καπιταλιστές «ο θάνατος σου η ζωή μου». Αυτά καλλιεργεί με τις δηλώσεις του ο Πήλικος, η ΟΕΒ και οι εργοδότες οι μόνοι πραγματικοί προνομιούχοι σ' αυτό τον τόπο. Δεν θα τους ακολουθήσουμε

Κατερίνα Θωίδου, Γιώργος Πίττας:

«Φάκελος Χρυσή Αυγή Τα εγκλήματα των νεοναζί και πώς να τους σταματήσουμε»

Από το περιοδικό «Σοσιαλισμός από τα Κάτω», τεύχος 102

Αντιφασιστικό εγχειρίδιο

Την πιο κατάλληλη στιγμή κυκλοφόρησε το βιβλίο «Φάκελος Χρυσή Αυγή: τα εγκλήματα των νεοναζί και πώς να τους σταματήσουμε». Οι δημοσιογράφοι της εφημερίδας Εργατική Αλληλεγγύη, Κατερίνα Θωίδου και Γιώργος Πίττας μέσα σε 120 σελίδες εξηγούν πως ενισχύθηκε η ναζιστική οργάνωση, πως το αντιφασιστικό κίνημα την έχει αντιμετωπίσει και τι χρειάζεται να γίνει για να την στείλουμε στους υπονόμους της ιστορίας όπου ανήκει.

Το βιβλίο, το οποίο αποτελεί μια συνεργασία του Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου με την Κίνηση Ενωμένοι Ενάντια στο Ρατσισμό και τη Φασιστική Απειλή (ΚΕΕΡΦΑ), χωρίζεται ουσιαστικά σε τρία τμήματα.

Το πρώτο κομμάτι θυμίζει τις ρίζες της Χρυσής Αυγής, μια «εγκληματική φασιστική οργάνωση από την κούνια της». Ο φυλακισμένος πλέον αρχηγός της, Μιχαλολιάκος ήταν μέλος της φασιστικής οργάνωσης «4η Αυγούστου» στην περίοδο της Χούντας, ενώ μετά τη μεταπολίτευση πέρασε έντεκα μήνες στον Κορυδαλλό λόγω της καταδίκης του για τοποθέτηση βομβών σε σινεμά που έπαιζαν ρώσικες ταινίες. Εκεί γνώρισε τον δικτάτορα Παπαδόπουλο, μια γνωριμία που θα του εξασφάλιζε τον διορισμό του ως αρχηγό της χουντικής ΕΠΕΝ το 1984. Από το 1980 ο Μιχαλολιάκος είχε ξεκινήσει προσπάθειες να εκδίδει την «εθνικοσοσιαλιστική περιοδική έκδοση» Χρυσή Αυγή, με συνεργάτη ανάμεσα σε άλλους τον επίσης φυλακισμένο τώρα, Παππά.

Το 1985 παραιτείται από την ΕΠΕΝ και το 1987 αρχίζει να χτίζει τον «Λαϊκό Σύνδεσμο–Χρυσή Αυγή». Οι νεοναζί προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν τις συγκυρίες σε όλη την δεκαετία του '90 για να ξεμυτίσουν. Η πρώτη τους ευκαιρία ήρθε με τον εθνικιστικό παροξυσμό της κυβέρνησης Μητσοτάκη για την Μακεδονία. Οι νεοναζί φοράνε την προβιά του «πατριώτη» και αρχίζουν τις επιθέσεις σε όποιον αντιστέκεται στην εθνικιστική υστερία, με κλασικό στόχο τα μέλη της ΟΣΕ. Η γειτονιά της Κυψέλης είναι το μέρος που επιχειρούν να στήσουν ναζιστικό πυρήνα, ενώ μετά τις επιθέσεις σε αριστερούς έρχονται οι επιθέσεις σε μετανάστες και πρόσφυγες.

Η δολοφονία δυο μεταναστών και ο σοβαρός τραυματισμός άλλων 7 από τον φασίστα Καζάκο το 1999 δεν συνδέεται με τη Χρυσή Αυγή παρόλο που ο δολοφόνος είχε φωτογραφηθεί να κρατά πανό της σε φασιστοσύναξη. Το καλοκαίρι του '98 είχε προηγηθεί η δολοφονική απόπειρα κατά του Δημήτρη Κουσουρή έξω από τα Δικαστήρια για την οποία ο τότε υπαρχηγός της Χρυσής Αυγής, «Περίανδρος» έμεινε στη φυλακή μόνο 6 χρόνια.

Αυτό το κομμάτι του βιβλίου περιέχει ένα κεφάλαιο με τον τίτλο «Εγκλήματα με ονοματεπώνυμο» όπου υπάρχουν στοιχεία για τις δολοφονίες των Τζαβέντ Μπασίρ, Αλίμ Αμντούλ Μανάν, Αλί Ροχαμί και του Μαροκινού πρόσφυγα που δολοφονήθηκε στην οδό Αναξαγόρα λίγες μέρες μετά την έναρξη της ρατσιστικής επιχείρησης της ΕΛΑΣ «Ξένιος Δίας». Είναι υποθέσεις παρόμοιες με εκείνες των Σαχζάτ Λουκμάν και Παύλου Φύσσα. Οι νεοναζί θα έπρεπε να δικαστούν και για αυτές.

Η εξήγηση για το λόγο που δεν έχει γίνει έρχεται από το κομμάτι του βιβλίου που αποκαλύπτει τις υψηλά

ιστάμενες πλάτες που είχαν και έχουν οι νεοναζί. Πλούσια είναι τα στοιχεία για την δράση των αστυνομικών των ΑΤ Αγίου Παντελεήμονα και Νίκαιας, για τον Δένδια που ανοίγει το δρόμο στους νεοναζί, για τους προκατόχους του που συνομιλούσαν με τους Χρυσαυγίτες του Αγίου Παντελεήμονα, για τις σχέσεις τους με υψηλόβαθμα στελέχη της ΕΥΠ, ενώ στις σελίδες 17–31 υπάρχει χρονολόγιο της εγκληματικής δράσης των νεοναζί.

Μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα κάποια από τα παραπάνω έγιναν γνωστά, αλλά όπως υποστηρίζει το δεύτερο τμήμα του βιβλίου τίποτα από όλα αυτά δεν θα είχε γίνει αν το αντιφασιστικό κίνημα δεν ήταν «δύναμη αποκάλυψης».

Η Κ. Θωίδου και ο Γ. Πίττας θυμίζουν πώς απομονώθηκε η Χρυσή Αυγή όλα τα προηγούμενα χρόνια πριν να μπει στη Βουλή, ενώ στέκονται στο ρόλο της ΚΕΕΡΦΑ από το 2009 που δεν υποτίμησε τη φασιστική απειλή, όπως άλλα κομμάτια του κινήματος. Περιγράφουν τη δράση που αναπτύχθηκε για να αντιμετωπιστεί η προσπάθεια που έκανε η Χρυσή Αυγή πατώντας πάνω στις ρατσιστικές πολιτικές των κυβερνήσεων, την απελπισία που έφεραν τα Μνημόνια σε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους, στην διάλυση των κομμάτων των Μνημονίων(κυρίως του ΠΑΣΟΚ).

Η Ρόζα Λούξεμπουργκ έλεγε ότι «η πιο επαναστατική πράξη που μπορεί να κάνει κανείς είναι να φωνάζει δυνατά αυτό που συμβαίνει». Το αντιφασιστικό κίνημα απλώθηκε σαν ασπίδα προστασίας στους μετανάστες. Ήταν εκεί κάθε φορά που οι νεοναζί επιχείρησαν να βγουν στο δρόμο με τις πλάτες της ΕΛ.ΑΣ για να επιβάλλουν τη φασιστική τρομοκρατία. Δύο από τους μεγαλύτερους σταθμούς σε αυτό τον αγώνα ήταν η Μανωλάδα και η 19 Γενάρη.

Οι εμπειρίες και οι αγώνες ενάντια στους νεοναζί τα προηγούμενα χρόνια έφεραν την έκρηξη μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα που έκανε το αντιφασιστικό κίνημα από δύναμη αποκάλυψης, δύναμη κάθαρσης.

Η κυβέρνηση Σαμαρά ειδικά μετά την αντιφασιστική απεργία στις 25 Σεπτέμβρη του 2012 δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο από να πάρει αποστάσεις από τους Χρυσαυγίτες και να φυλακίσει τον Μιχαλολιάκο και δύο υπαρχηγούς του. Το τελευταίο τμήμα του βιβλίου τονίζει ότι τίποτα δεν έγινε τυχαία ή αυτόματα, αλλά χρειάζεται συνέχεια.

Να καταδικαστούν οι νεοναζί για τις δολοφονίες και όλα τα υπόλοιπα εγκλήματα που έχουν κάνει, να αθωωθούν οι αντιφασίστες που οδηγούνται στα δικαστήρια μέσα από χρυσαυγίτικες μηνύσεις, να πετύχει η παγκόσμια αντιφασιστική ημέρα δράσης στις 22 Μάρτη 2013. Όπως κλείνει το βιβλίο, χρειάζεται «Να αποκαλύπτουμε τον αντιδραστικό ρόλο των νεοναζί και τι εξυπηρετεί. Κινητοποιώντας το μαζικό κίνημα, τις γειτονιές, τα συνδικάτα, να εμποδίσουμε τα τάγματα εφόδου να ελέγξουν τους δρόμους. Να δώσουμε τη μάχη ανοιχτά ενάντια στο ρατσισμό που καλλιεργεί συστηματικά η άρχουσα τάξη και θρέφει τους φασίστες. Να ανατρέψουμε Μνημόνια και κυβερνήσεις που ενώ γεννάνε λιτότητα και ρατσισμό μετά μιλάνε για ''συνταγματικά τόξα''. Να οργανώσουμε τη δική μας αντικαπιταλιστική διέξοδο από την κρίση».

Τιμή 5 ευρώ 119 σελίδες

Εκδόσεις Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο, 2013

Απο το συλλαλητήριο στις 22 του Μάρτη

Η πικρή κληρονομιά της εισβολής των Δυτικών στο Ιράκ

του Σιμόν Ασσαφ
από τον Socialist Worker

Ήταν ένας πόλεμος που στοίχισε 1 τρισεκατομμύριο δολάρια και δόθηκε, σύμφωνα με τον Μπούς και τον Μπλερ, σαν μέρος του παγκόσμιου «πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία». Έντεκα χρόνια μετά την εισβολή, το Ιράκ έχει μετατραπεί σε ένα εφιάλτη για τους δυτικούς αλλά και την περιοχή.

Και η απόδειξη για την απόλυτη τρέλα της εισβολής του 2003 είναι η δημιουργία ενός «υπέρ–κράτους τρομοκράτη» που απλώνεται από το Χαλέπι της Συρίας μέχρι τα προάστια της Βαγδάτης στο Ιράκ.

Είναι μια περιοχή κάτω από τον έλεγχο της οργάνωσης του Ισλαμικού Κράτους του Ιράκ και της Συρίας–ΙΚΙΣ ή του Λεβάντε–ΙΚΙΛ, όπως είναι επίσης γνωστή. Ακόμα και η Αλ–Κάϊτα έχει αποκηρύξει την οργάνωση αυτή σαν πολύ «εξτρεμιστική».

Η ευκολία με την οποία οι δυνάμεις του ΙΚΙΣ κατέλαβαν την Μοσούλη, την δεύτερη μεγαλύτερη πόλη του Ιράκ, και μια σειρά από άλλες σουνιτικές πόλεις έχει ταρακουνήσει ολόκληρη την περιοχή.

Το Ιράκ βρίσκεται τώρα μπροστά στην άβυσσο ενός τρομερού εμφύλιου πολέμου ανάμεσα στην σιιτική πλειοψηφία και την σουνιτική μειοψηφία. Ένας εμφύλιος που μπορεί να εξελιχθεί και σε ένα εθνικό πόλεμο ανάμεσα στους Κούρδους και τους Αραβες για τον έλεγχο του Κιρκούκ, μιας πολυεθνικής πόλης που βρίσκεται στην καρδιά της περιοχής με τα μεγαλύτερα αποθέματα πετρελαίου της χώρας.

Οι Κούρδοι που θέλουν το Κιρκούκ σαν πρωτεύουσα ενός μελλοντικού ανεξάρτητου κράτους τους έχουν απλώσει τον έλεγχο τους σε ολόκληρη την πόλη μετά και την άτακτη αποχώρηση του ιρακινού στρατού από τις βάσεις του εκεί.

Είναι ένας πόλεμος στον οποίο μπορεί να εμπλακεί η Τουρκία και ακόμα η πιο παράξενη πιθανότητα, να δούμε στρατεύματα του Ιράν να συντονίζονται με αμερικανικές αεροπορικές επιδρομές ενάντια σε ένα κοινό εχθρό. Υπάρχουν αναφορές ότι ιρανοί φρουροί της επανάστασης έχουν εμφανιστεί γύρω από σιιτικούς θρησκευτικούς χώρους στην Βαγδάτη τι στιγμή που οι αμερικανοί απειλούν με επιδρομές από μη επανδρωμένα αεροπλάνα.

Καθώς ο ιρακινός στρατός που είχαν στήσει οι αμερικανοί καταρρέει, οι νέο–συντηρητικοί στην δύση που είναι και οι πραγματικοί εγκληματίες αρχιτέκτονες της σημερινής καταστροφής έχουν την θρασύτητα να μιλούν για «στρατιωτικές επιλογές» ή να ισχυρίζονται ότι δεν έπρεπε να γίνει η αποχώρηση των δυτικών στρατευμάτων το 2011.

Ο νέος σεκταριστικός πόλεμος στην χώρα είναι το αποτέλεσμα της κατοχής και των τακτικών που χρησιμοποίησαν οι δυτικές δυνάμεις για να καταπνίξουν τον εθνικοαπελευθερωτικό ξεσηκωμό του 2004. Τότε οι αμερικανοί και σύμμαχοι τους καλλιεργούσαν τις σεχταριστικές εντάσεις για να διασπάσουν το εθνικό απελευθερωτικό κίνημα.

Για να αντιμετωπίσουν την εξέγερση που ένωνε σιήτες και σουνίτες μουσουλμάνους οι κατοχικές δυνάμεις χρησιμοποίησαν μια στρατηγική που κομμάτιαζε τους κρατικούς θεσμούς προσφέροντας τον έλεγχο της χώρες σε σεχταριστικά σιιτικά κόμματα.

Το δεύτερο κομμάτι της στρατηγικής ήταν το λεγόμενο κίνημα των «γιών του Ιράκ». Υποσχέθηκαν σε στοιχεία της φυλετικής εξέγερσης κομμάτια από το μελλοντικό κράτος με αντάλλαγμα να σταματήσουν την εξέγερση σε περιοχές με σουνιτική πλειοψηφία. Η στρατηγική αυτή μαζί με την ενίσχυση των αμερικανικών στρατευμάτων φάνηκε στην αρχή να είναι αποτελεσματική.

Την ιδία ώρα όμως η πολιτική αυτή πυροδοτούσε την σεχταριστική βία που κορυφώθηκε το 2007 μαζί με την ενίσχυση των δυνάμεων κατοχής που έφτασαν τους 166.300 στρατιώτες τον Οκτώβρη του 2007. Το σημερινό αποτέλεσμα φανερώνει το ψέμα πίσω από τους αμερικανικούς ισχυρισμούς ότι με την πολιτική τους έβαζαν τέλος στην σεκταριστική βία.

Το ιρακινό κράτος που δημιουργήθηκε κάτω από την κατοχή ελέγχεται από ένα διεφθαρμένο καθεστώς βαθιά διαιρετικό. Ο ιρακινός πρωθυπουργός Νουρί αλ Μαλίκι βάθαινε τον διαχωρισμό αποξενώνοντας την Σουνιτική μειοψηφία και απειλώντας τις αυτόνομες κουρδικές περιοχές στα βόρεια της χώρας.

Οι αποκλεισμένοι Σουνίτες άρχισαν ειρηνικές διαμαρτυρίες τον Δεκέβρη του 2012 σε ένα κίνημα γνωστό σαν «ιρακινή άνοιξη». Οι δυνάμεις ασφαλείας του καθεστώτος επιτίθονταν στους διαμαρτυρόμενους σκοτώνοντας δεκάδες ανθρώπους. Ο Μαλίκι πλημμύρισε τις σουνιτικές περιοχές με δυνάμεις καταστολής με αποτέλεσμα χιλιάδες ανθρωποι συνελήφθηκαν, βασανίστηκαν ή σκοτώθηκαν.

Η βαθιά δυσαρέσκεια που απλώθηκε ενάντια στο καθεστώς του Μαλίκι προκάλεσε την διάλυση των δυνάμεων ασφαλείας μπροστά στην άνοδο του ΙΣΙΣ και σήμερα η κυβέρνηση του είναι στα πρόθυρα κατάρρευσης.

Την ιδία ώρα, σε μια ανησυχητική εξέλιξη, ο ιρακινός Αγιατολαχ Σιστανί κάλεσε τους σιήτες να εξοπλιστούν ενάντια στους σουνίτες.

Η προοπτικής ενός αιματηρού σεχταριστικού εμφύλιου πολέμου στο Ιράκ είναι η πικρή κληρονομία της εισβολής των αμερικανών και των συμμάχων τους του 2003.